

PŮLNOČNÍ FRONTA

DAVID MACK

FANTOM
2020 *PRINT*

Copyright © 2018 David Mack
Translation © Jakub Mařík
Cover © Larry Rostant

ISBN 978-80-7594-074-2

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

1939

SRPEN

Noc páchla démony.

Jejich puch se roztahoval všemi směry, když Nando Cabral utíkal zalesněnými kopci jižně od německého Lembergu. Od francouzské hranice ho dělilo necelých deset kilometrů. Potácel se jako opilec s dlaní přitisknutou na střelné ráně v levém boku. Korunami stromů pronikaly měsíční paprsky. S každým krokem, který udělal, mu v dlani zapulzovala krev.

Ohlédl se za svými pronásledovateli. Dvacet metrů daleko zahlédl rozmazaný pohyb. Přibližovali se.

Byla příliš velká tma, aby viděl jejich tváře, ale mladý Španěl poznal, co jsou zač. Jen nevěděl, jak ho našli, ale na tom teď nezáleželo. Poslouchala ho jen hrstka porobených démonů, bylo jich jen tolik, aby mu způsobovali neustálou bolest hlavy. Neměl menší legii, kterou by potřeboval k boji s jiným karcistou, přestože by se mu hodily alespoň dvě. Mohl jen utíkat.

Práskl přízračný bič a v záplavě zeleného ohně strhl kůru ze stromů po jeho levici. Nepřítel ho dohnal. Naděje, že se dostane do Francie, se rozplynula. Nando se otočil a připravil se na boj. Jeho nepřátelé se pohybovali jako přízraky a dělilo je dobrých deset metrů.

Chtěli rozdělit mou pozornost, uvědomil si Nando. Napadlo ho, že by mohl jako strážce použít dva duchy, které obvykle pověřoval věštěním. Pak by využil daru jiného ducha a zneviditelnil by se. Byla to pouze oddalovací taktika, ale v magickém souboji záleželo na každé vteřině.

Své nepřátele neviděl, stali se pouhým šepotem v temnotě. Nando své kroky ztišil s pomocí talentu ARISE, jednoho z patronů

zlodějů v Sestupné pekelné hierarchii. Přestože byla půda pokrytá suchými větvičkami a listím, přešel přes ni bez jediného zvuku nebo zanechané stopy.

Museli si mě všimnout, když jsem sledoval jejich kurýra. S výjimkou toho okamžiku na stuttgartské ulici si vždy dával pozor, aby se držel z dohledu a ukryval se za ochrannými glyfy. Opuštění úkrytu, aby mohl posla společnosti Thule sledovat až do jeho cíle, bylo vykalkulovaným rizikem – rizikem, které Nandovi vyneslo kulku v břicho a pozornost dvou nepřátel, před kterými ho jeho mistr Adair varoval a kterým se měl za každou cenu vyhýbat.

Pohledem pátral ve tmě a pokoušel se své nepřátele obejít. Zastihli ho nepřipraveného na boj, ale zcela bezbranným nebyl. Nej-silnějším duchem, kterého držel v porobě, byl BELETH, pekelný král vyhlášený svou láskou k ničení. Nando křídla padlého anděla cítil, jako by byla jeho vlastní. Dvakrát s nimi mávl a hromová rána rozervalo kmeny stromů na třísky. Rázová vlna se šířila zničeným lesem a zvedala mračno prachu...

Z prašného mračna vyletěly dva fialové blesky a zasáhly Nanda do prsou. Odletěl nazad, jako by ho do hrudi nabral zuřící býk. Dopadl mezi kořeny a špičaté kameny.

Ostrá mrazivá bolest v hrudníku ho připravila o neviditelnost, když mu z mentálního sevření vyklouzl GLASYA a vrátil se do Propasti. Nando sáhl na červy pokryté zranění v hrudi a poznal, že byl sražen kopím SAVNOKA, pekelného markýze se zálibou v šíření nemoci.

Pohyb vpravo. Nando sekl démonickou čepelí, které neodolá žádná zbroj, jen aby viděl, jak je odražena.

Běžící postava vlevo. Nando si ze stromů udělal své vojáky. Jejich větve se natáhly a chytily mladou rusovlasou dívku. Během pár vteřin ji obmotaly, dubová větev se jí ovinula kolem krku a zakryla jí ústa.

Nando poručil stromům. *Roztrh-*

Pohltila ho ohnivá koule.

Byl to útok ohnivého démona. Nandův výkřik se rozlehl nocí, ale on sám ho přes burácení pekelného ohně neslyšel.

Když poslední plamen pohasl, ležel na zádech před svými ne-

přáteli. Žena se vymanila stromům a stála nad ním. Sálalo z ní pohrdání, hříva měděných vlasů byla tak rozčuchaná, že připomínala divoké zvíře. Nebýt krutosti v jejích modrých očích, Nando by ji popsal jako překrásnou.

I její společník byl velmi pohledný, tvář pod světlými vlasy vypadala jako vytesaná z mramoru. Přestože právě v lese prošel bitvou, jeho oblečení bylo bez poskvrnky. Boty měl perfektně vyleštěné a kvalitní kabát vypadal jako právě vyžehlený. Pokud se Nando mohl spolehnout na varování od svého mistra Adaira, muž před ním musel být hlavní nacistický čaroděj Kein Engel.

Kein si Nanda zklamaně prohlížel. „Takový potenciál a takové plýtvání.“

Žena sevřela pravou ruku v pěst. „Dovolte mi, ať to s ním skončuji.“

„Ne, Briet. Musím to být já.“ Kein zpod černého pláště se svasitikou na klopě vytáhl athame, nůž s černou rukojetí, který se používal při ceremoniální magii. Přiklekl k Nanduovi, jehož popálené tělo se otráasalo v křečích. Kein se k němu naklonil blíž a ztlumil hlas do důvěrného šepotu, když řekl: „Vycvičit tebe a ostatní *niskraimy* jako karcisty bylo chytré. Tvůj pán Adair tak předvídavý obvykle nebývá.“

Nando by temnému čaroději nejraději plivl do tváře, ale ústa měl vyprahlá jako poušť a pouhé promluvení si vyžádalo veškerou jeho sílu. „Všechny nás neporazíš.“

„Už jsem zabil pět tobě podobných, které Adair vycvičil. A až najdu posledního vašeho druhu, toho, který je ukrytý, tahle válka skončí –“ Kein zabodl čepel do Nanduova srdce a krutě s ní zakroutil. „– a započne nový věk.“

ZÁŘÍ

Stříbrný Austin Ten pomalu zastavil před náborářskou kanceláří Královské armády. Na St. Giles Street padal déšť a omýval fasády oxfordských domů. Když se Cade Martin natáhl po klíče u dveří, okny auta otrásl hrom.

Jeho otec Blake Martin ho chytil za paži. „Máme zpoždění, synu. Vyříd' to rychle.“

„Budu zpátky dřív, než řekneš, že Chamberlain je pitomec.“

Cadeova matka Valerie se předklonila a přes manželovo rameno syna napomenula: „Cade, mluvíme vážně. Bouře zaplavuje ulice. Ta loď nám nesmí ujet, protože –“

„Protože je to poslední loď domů. Já vím, mami.“ Cade otevřel dveře. Déšť ho promočil dřív, než se mohl naklonit k jejich anglickému řidiči. „Nedovolte, aby mě tu nechali.“

„Nemohu nic slíbit, pane Cade.“

„Na vás bylo vždy spoolehnutí, Suttone. Nikdy se nezměňte.“ Cade proběhl deštěm. Během několika let prožitých v Anglii – nejprve čtrnácti na internátní škole v Londýně a poslední dva v oxfordské Exeter College – začal obdivovat britský suchý humor a s oblibou se ho pokoušel napodobovat pokaždé, když se naskytla příležitost.

Před úsvitem byla v Oxfordu tma vždy, ale dnešní bouře to ještě zhoršila. Navzdory lijáku, větru a tmě se však na ulici před náborářskou kanceláří táhla dlouhá řada mužů, všichni čekali na příležitost zapsat se do armády a bojovat proti Německu, které před dvěma dny invazí do Polska zahájilo novou válku. Většinou šlo o místní, ale Cade zahlédl i pár známých tváří z různých oxfordských vysokých škol. Šel za jediným, kterého znal jménem.

„Claydone! Viděl jsi tu Milese?“

Vytáhlý student sebou trhl, když vítr změnil směr a chrstl mu do tváře déšť. „Je uvnitř. Ten blázen stál na začátku fronty.“

„Do hajzlu.“ Cade zavrtěl hlavou. *Jak znám Milese, stál tu celou noc, aby se ujistil, že tam půjde jako první.* „Díky, Claydone.“ Spěchal ke schodům a tlačil se davem. Po cestě ho sledovaly zamračené tváře, ale on si jich nevšímal. *Do jednoho to jsou chodící mrtvolky.*

Vyšel po schodech, otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Čekárna byla zařízená spartánsky, nebyly tu žádné židle, lavice nebo jiné pohodlí. Na malých stolcích ležely letáky přehnaně vychvalující výhody a úctyhodnost služby vlasti. Na starost to tu měl desátník s dětskou tváří, který málem zakopl, když se Cadea pokoušel dohnat. „Pane, musíte počkat, až na vás –“

„Klid, nejsem tak hloupý, abych se vám upsal. Jen takového hlupáka hledám.“ Desátník něco zakoktal, ale Cade ho rychle minul a pokračoval do chodby. Na stěnách visely portréty důstojníků, jejichž kníry byly možná starší než on. Přilákaný Milesovým zvuchným barytonem zamířil k otevřeným dveřím a nakoukl dovnitř.

Miles Franklin, jeho nejlepší přítel a spolužák z Oxfordu, seděl před stolem seržanta. Všechny listy papíru, tužky a sponky byly na stole bezchybně srovnané, buď souběžně, nebo v perfektních pravých úhlech, jako by se kancelářské potřeby chystaly na vojenskou přehlídku. Když seržant spatřil Cadea, tvář s pečlivě zastřiženými vousy se nesouhlasně zamračila. „A vy jste...?“

Miles se při té otázce otočil a při pohledu na Cadea se zářivě usmál.

„Cade! Přišel jsi k rozumu, starý brachu?“

„Ne, přišel jsem se podívat, jak tě opouští ten tvůj,“ řekl Cade a pak s hraným vzrušením pověděl seržantovi: „To je poprvé, co vidím muže zahazovat celý svůj život.“

Miles vstal. „Omlouvám se, seržante, ale mohl bych si se svým přítelem promluvit o samotě?“

Seržant se zvedl od stolu a vzal si z věšáku v rohu čepici. „No dobře, pane Frankline. Máte jednu minutu.“ Na odchodu z míst-

nosti se zamračil na Cadea, který na seržantovo pohrdání odpověděl posměšným úšklebkem.

„Na co si to tady hraješ?“ osočil se Miles na Cadea.

Cadea napadlo, že ostatním by museli připadat jako dvě různé ponožky. Cade nosil oblek a kravatu, jak se od studenta na Oxfordu očekávalo, ale zatímco na něm vypadaly jako mizerný převlek, Miles v nich působil jako model. Cade byl navíc průměrně vyhlížející běloch, zatímco Miles měl kůži barvy ebenu a patricijské rysy. Dokonce i jejich hlasy byly pravým opakem. Cade měl vždy pocit, že kvůli svému americkému přízvuku zní vedle Milesova anglického barytonu jako ňouma. „Zatraceně, Milesi. Nemůžu uvěřit, že uprostřed studia odejdeš z Oxfordu, aby ses připojil k armádě.“

„Věř tomu.“ V Milesových očích uličnický zajiskřilo. „A ty můžeš taky.“

„Moje válka to není.“

„To z tebe mluví tvůj otec.“ Miles Cadeovi položil ruku na rameno. „Pojď se mnou! Armáda určitě ráda přijme i Yankeeho.“

„Jo, ale *tobě* podobné v ní rádi nemají.“

„Mně podobné?“ Miles zvedl svou tmavou ruku. „Syny Afriky?“

„Ty víš, jak to myslím.“ Cade se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že se nevrací seržant. „Buzíky.“

Miles se zasmál. „Armádě vadí to *chování*, ne lidé. Budu v pořádku.“

„To budeš celou válku žít ve lži?“

„Nebudu muset.“ Miles do Cadea dloubl prstem. „Na rozdíl od tebe já svůj apetit umím ovládnout.“

Jeho popíchnutí Cadeovi připomnělo mnoho nocí, kdy vymetali oxfordské hospody, vyprávěli si historky, zpívali a zahanbovali každého, kdo se je opovážil vyzvat v šípkách. Cadea trápilo, že se jeho veselý společník vydává do války – a cítil i nemalou hanbu, že on sám nemá odvalu se upsat, přestože ve svém srdci věděl, že by to byla správná věc. „Řekni mi, že tím jen nechceš dokazovat, že na Oxfordu jsou praví patrioti,“ zamaskoval své pocity hraným posměchem.

Miles neskrýval své zklamání. „Vážně jsem doufal, že přijdeš k rozumu.“

„To samé bych mohl říct i o tobě.“

Seržant se vrátil a prošel mezi nimi ke svému stolu. „Už jste skončili?“

Než mohl Cade odpovědět, přerušil ho otcův řidič Sutton, když se naklonil do dveří. „Omlouvám se, mladý pane, ale čas a příliv nečekají.“

„Už jdu.“ Cade, zarmoucený, že se loučí s přítelem, kterého si během posledních dvou let zamiloval jako vlastního bratra, se zmohl jen na potřesení hlavou. „Dávej na sebe pozor. A zkus se nechat zabít.“

Miles se zazubil. „Už si o mě děláš starosti?“

„Trhni si. Dlužíš mi deset liber.“

Miles vytáhl prázdné kapsy. „Je mi líto, kamaráde, ale jsem tu nalahko.“ Pokrčením ramen zamaskoval svůj smutek. „Srovnáme se příště?“

Cade přítele objal. „Na to se spolehni.“ Navzájem se srdečně poplácali po zádech a nakonec se rozloučili potřesením rukou. Miles se vrátil na židli před seržantovým stolem, aby dokončil papírování, zatímco Cadea Sutton z náborářské kanceláře odvedl.

Venku ulici stále bičoval déšť a na obloze se klikatily blesky. U chodníku čekal Austin Ten, jeho reflektory probodávaly bouřkovou oponu.

Když se Sutton rozeběhl napřed, aby otevřel zadní dveře, Cade zaslechl pískání páry – žalostné výkřiky vlaků projíždějících půl míle vzdálenou Oxford Station.

Dokonce i v odlehlých Fellows Garden v Exeteru Cade slyšel vlaky burácející krajinou. Z rozkazu vlády Jeho Veličenstva v posledních dvou dnech evakuovaly desetitisíce dětí a teenagerů ze všech vrstev společnosti a z velkých měst a průmyslových center v jižní a centrální Anglii je převáželi do zdánlivého bezpečí venkovského severu.

Cadeovy ponuré myšlenky přerušila dlaň na jeho rameni. Po starší muž s prošedivělými vousy a skotským přízvukem ho zastavil uprostřed kroku. „Cade Martin?“

Podezřívavě se na cizince podíval. „My se známe?“

„Přišel jsem vás naverbovat do –“

„Ne, díky.“ Cade pokračoval směrem k chodníku.

Udělal však jen jeden krok, než ho cizinec s šílenýma očima chytil za límec. „Já nedomluvil, pane Martine. Tahle válka vás *potřebuje*.“

„Nesahejte na mě!“ Cade se Skotovi vytrhl. „Nevím, kdo jste, ale ať už prodáváte cokoliv, já to nekoupím. *Tohle není moje válka*. Rozumíte?“

Cade se znovu pokusil odejít, ale dostal se jen k chodníku, než ho cizinec opět dohnal. „Pokud utečete, ohrozíte tím všechny, na kom vám záleží.“ To Cadea zastavilo. Když se otočil, cizinec dodal: „Včetně vašich rodičů.“

Než se Cade mohl dožadovat vysvětlení, z Austinu Ten vyskočil jeho otec Blake a postavil se mezi něj a cizince. „Nastup si do auta, synu.“

„Tati, co se –“

„Nastup si do auta!“

Cade couval od svého otce a neznámého starce. Došel k autu, ale zůstal venku dost dlouho, aby slyšel otcovo varování. „Už *nikdy* s mým synem nemluv.“

Skot zněl zoufale. „Je příliš pozdě, Blakeu. Věčně se skrývat nemůže.“

„Možná, ale s tebou nepůjde.“ Cadeův otec do cizince strčil tak silně, že spadl na chodník. Cadea to natolik překvapilo, že ho otec musel vzít za ruku a do auta zatáhnout.

Když s otcem nastupovali, přes déšť ke Cadeovi zavanul zápach síry. Trhnul sebou, když na druhé straně ulice zahlédl dalšího cizince, který na něj upřeně zíral. Byl to bledý třicátník s hnědými vlasy a nakrátko zastřiženou kozí bradkou v hnědém obleku a fedoře. Ten muž sledoval každý Cadeův krok, ale přiblížit se nepokusil. Jen tam stál s rukama v kapsách, ale vyzařovalo z něj něco špatného.

Otec Cadea posadil na zadní sedadlo, vmáčkl ho tam mezi sebe a matku, a vyštěkl na Suttona: „Jed'te!“

Cade nevěděl, jestli ho k tomu navedl instinkt nebo zvědavost, když se otočil a podíval ven přes zadní okno. Starší muž stále ležel na chodníku, ale cizinec s fedorou zmizel.

Austin Ten se rozjel a rychle uháněl pryč. Jeho podvozek na dlážděných oxfordských ulicích skřípal a rachotil, zatímco se do předního skla opíral déšť.

Jak seděl mezi svými rodiči, musel Cade myslet na znepokojivou hádku na chodníku. „Tati..., kdo to byl?“

„Nikdo, s kým by sis měl lámat hlavu.“

„Co myslel tím, že se nemůžu skrývat věčně?“

„Prostě na něj zapomeň, Cade.“

Cadeovi rodiče si vyměnili tajemný pohled. Jeho matka se své obavy pokusila zamaskovat nervózním úsměvem. „Zkus se trochu prospat, zlato. Vzbudíme tě až v Liverpoolu.“

Divokou bouří nechali za zády a oxfordské předměstí po třiceti minutách jízdy ustoupilo venkovské krajině. Když se Cade podíval ze zadního okna, viděl jen oblaka kouře z výfuku, jako by jeho minulost právě někdo vymazával.

Monotónní jízda by otupující. Zvuky na střechu dopadajících dešťových kapek, pneumatik jedoucích po vlhkém asfaltu a hučení motoru Cadea uspávaly. Jeho mysl při pomýšlení na spánek protestovala, ale oči už se zavíraly.

Tak jen na chvíli. Trošku se prospím...

Cade se s trhnutím probudil a zamžoural do slabého ranního světla.

Auto stálo a na zadním sedadle byl sám. Když si jeho oči přivykly, rozhlédl se kolem. Austin Ten parkoval vedle doku plného lidí, kde kotvil obrovský parník *Athenia*. Kufr auta byl otevřený. Hřmotní portýři odnášeli zavazadla Martinových po lodní lávce. Jeho rodiče stáli před autem a mluvili se Suttonem.

Cade vystoupil z auta. Ve vlhkém horku páchnoucím nízkým přílivem hned zalitoval, že nezůstal uvnitř, kde byly cítit jen čisté kožené potahy a tabák.

Otec Suttonovi potřásl rukou. „Je mi líto, že vám po těch dlouhých letech služby teď nemůžu nabídnout víc než jen týdenní plat.“

Sutton jen mávl rukou. „To nevadí, pane Martine.“

„Nesouhlasím.“ Cadeův otec podal řidiči složený papír. „To jsou papíry od vozu. Přepsal jsem ho na vás. Berte to jako dárek na rozloučenou.“

„To je od vás velmi šlechetné, pane,“ odpověděl Sutton hlasem plným emocí. „Budu se o něj starat, než se vrátíte.“ Pak se podíval na Cadea a klepl se do čepice. „Bezpečnou plavbu, mladý pane.“

Cade Suttonovi zamával na rozloučenou, než ho rodiče odvedli přes dok k lodní lávce *Athenie*.

Na hlavní palubě se jich ujal stevard s mozolnatýma rukama a edinburským přízvukem. „Tudy, vážení!“ Houpavým krokem námořníka, jehož nohy už nevědí, jak se chodí po zemi, je zavedl k jejich kabině v podpalubí. V patách jim šli tři portýři ověšení zavazadly.

Jejich kabina byla malá a kvůli nahodile odloženým kufrům působila ještě klaustrofobičtěji. Stevard si všiml hrůzyplného výrazu rodiny, usmál se a klepl si do čepice. „Je to tu stísněný, ale máte tu soukromí. Někde by tu mělo bejt i okno!“

„Je to tu luxusní. Děkujeme,“ odvětila co nejzdvořileji matka.

Trapné ticho jasně naznačilo, že stevard čeká na dýško. Cadeův otec mu do dlaně vtiskl pár šilinků a zavřel dveře. „Potřebuji se napít. Valerie, kde mám placatku?“

„Tak, kam jsi ji uklidil. Ve svém kufří.“

Lodní siréna zahučela a rozechvěla svým zvukem podlahu. Cade se opřel zády o zeď a sledoval rodiče, jak se probírají zavazadly a hledají otcovu placatku. Jindy by jejich snažení považoval za zábavné, ale kabina byla na jeho vkus příliš stísněná. Otevřel dveře. „Půjdu se nahoru podívat, jak odplouváme.“

Otec se na něj po tom oznámení nervózně podíval, ale matka odpovíděla jako první. „Dobře, drahoušku. Kdybychom někam šli, necháme ti tu rozsvíceno.“

„Díky, mami.“

Cade vyšel na hlavní palubu, odkud se nabízel výhled na různorodé liverpoolské střechy. U zábradlí se shromáždily stovky pasažérů. Většina z nich mávala a posílala vzdušné polibky mase lidí na molu. Další se dívali do dálky, jako by se báli, že už Anglii nikdy neuvidí – přinejmenším ne takovou Anglii, jakou znali.

Posádka odvažovala jako paže silná kotevní lana. Kovové rachení a hučení motorů oznamovalo zvedání kotvy a siréna *Athenie*

prořízla vzduch tak hlasitě, až sebou Cade trhnul. Trupem se rozlétalo hluboké vrnění a loď pomalu vyrazila na otevřené moře.

Vítr nabízel krátkou úlevu před dusným horkem. Cade se chtěl přesunout na příď, odkud bude mít výhled na oceán, když si všiml, že na něj z doku někdo zírá.

Tichý cizinec od náborářské kanceláře.

Bledý muž na sobě stále měl svůj oblek a fedoru, jako by se ho okolní horko vůbec netýkalo. Dělili je desítky metrů, ale Cade na sobě i tak cítil váhu jeho pohledu. Ať už byl kdokoliv, ať už chtěl cokoli, nebyl tu náhodou.

Možná bych o něm měl říct tátovi. Cade se otočil a spěchal do kabiny, ale pak ho napadlo, jestli to nebyla jen jeho představivost. Ohlédl se a cizinec zmizel. Cade nedokázal říct, jestli se ukryl v davu nebo jen odešel.

Na tom už asi nezáleží. Hlavně že je pryč.

Cade nakonec zašel na zád' *Athenie*. Během následujících osamělých hodin se mu podařilo zahnat myšlenky na Milese ženoucího se do nebezpečí i zvláštního cizince v přístavu. Díval se, jak Anglie postupně mizí za obzorem.

Sbohem, Británie, pomyslel si. *Asi se znovu neuvidíme, dokud ta válka neskončí.*

Rychlý pohyb zápěstí hodil do prázdného barelu od nafty sirku. Ihned z něj vyskočily hučící plameny a do tváře Siegmara Tuomainena udeřilo horko.

Ustoupil stranou, aby mu oheň nespálil bradku, ale dal si pozor, aby nepřekročil dvojitý kruh, který křídou nakreslil kolem barelu. Kovový sud našel za parkovištěm u doků, kde ho nikdo neuvidí. Mezi soustředné kruhy nakreslil glyfy, které před jeho nepřáteli zakryjí použití slabé magie. Na okraji vnějšího kruhu pak načrtl astrologická znamení v pořadí zvířetníku, od blíženců směrem k severu.

Z kapsy vytáhl plátěný pytlík s kamennou solí a zařikávací merkurickou esenci z rozdrčených květů černého hvozdíku. Hodil směs do ohně. Vylétla fontána zlatých jisker a denní horko nahradil nepozemský chlad.

Siegmar natáhl ruce k ohnivým jazykům a odříkal zaklínadlo pro vzdálenou komunikaci. „*Exaudi. Exaudi. Exaudi.*“

Ohnivé jazyky se zkroutily a pak spojily v tvář Keina, jeho mistra Umění. Siegmar sklonil hlavu. „Ave, mistře.“

Kein promluvil slabikami z popela a stínů. „*Ave. Jaké jsou novinky?*“

„Nepodařilo se mi ho dostihnout včas. Je chráněný proti útokům.“

Vážné přikývnutí. „*Jak jsme se obávali. Kde je teď?*“

„Na lodi se svými rodiči. Na *Athenii*. Z Liverpoolu odplula tři minuty po jedné a míří do Severní Ameriky.“

„*Vedl sis dobře. Vrat' se na Wewelsburg. Čeká nás spousta práce.*“

„Co ten kluk?“

Unavený úsměv v plamenech. „*Je na moři. Nemá kam utéct.*“

Třicet šest hodin nevolnosti a noc beze spánku Cadeovi připomenuly, proč nesnáší cestování po moři. Posádka *Athenie* ho ujistila, že moře je klidné a počasí příjemné, ale jeho žaludek je nepřestával obviňovat ze lži. Mořská nemoc ho připravila o apetit už pár hodin po vyplutí – nepříjemnost, která se stala požehnáním, když zahlédl, co se servíruje v jídelně.

Miluji Anglii, ale jejich jídlo nenávidím.

Stál na vycházkové palubě a křečovitě se držel zábradlí, jak bojoval s nutkáním zvracet. Mořský vzduch mu pomohl vyčistit hlavu. Obloha na jihu byla červánková a slunce klesalo za obzor před *Athenii* mířící na západ.

Na palubě za Cadem zazněly kroky a blížily se k němu. Cade neměl náladu otci cokoliv usnadňovat, a proto předstíral, že ho neslyší.

Otec se opřel o zábradlí napravo od Cadea. „Od večere jsi odešel rychle. Je ti dobře?“ Cade zavrtěl hlavou. „Hmm, vypadáš trochu zeleně. Možná bys měl zajít za lodním doktorem a požádat ho o trochu jedlé sody. Zklidní ti žaludek.“

„Chceš zklidnit můj žaludek? Hod' šéfkuchaře přes palubu.“

Chvilí jen obdivovali západ slunce. Otec si napěchoval dýmku nasládlým tabákem Cavendish a podíval se k obzoru. „Je tu něco, o čem si s tebou musím promluvit, synu.“ Jeho veselost se změnila v zahanbení. „O pravdě, kterou jsme před tebou skrývali příliš dlouho.“

Cade otce takovým tónem nikdy dřív mluvit neslyšel. „Pravda o čem?“

Otec škrtl sirkou o zábradlí a zapálil si dýmku, vzduch zaplnila vůně třešní a bourbonu. „O rozhodnutí, které jsem učinil dřív, než ses narodil. O břemenu, které musíš nosit.“

„Tati, já vím, že jsem si na internát často stěžoval, ale nebylo to tam tak zlé.“

„Ty rád předstíráš, že je všechno jen vtip, ale tohle je vážné, Cade. Všechny ty roky..., měl jsem tě cvičit.“

„Ty učíš historii a máma chemii. V čem jsi mě chtěl vycvičit? V alchymii?“

„Zatraceně, Cade! Alespoň jednou ve svém životě jen *poslouchej!* Musím tě připravit na to, co se blíží, než bude příliš pozdě. Měl jsem ti to říct už před lety, ale s matkou jsme měli příliš velký strach.“ Otec sklopil zrak ke svým botám. „Jsi všechno, co máme. Nechceme tě ztratit.“

To Cadea tak překvapilo, že se do něj přelil otcův strach. „Tati..., o čem to mluvíš? Co *přesně* se podle tebe blíží? A co to bude mít společného se mnou?“

Otec sbíral odvalu k odpovědi, když se jim nad hlavami ozval tlukot křídel. Mohl za to velký černý pták. Přistál na zábradlí a otočil k nim hlavu. Cade si užasle prohlížel opeřence a jeho hypnotické oči.

„To je vrána?“

Otec na ptáka vyděšeně zíral. „Havran,“ řekl a ohnal se po něm rukou. „Kšá! Ztrat' se!“

Havran zamával křídly, klovl po ruce a pronikavě zakrákal. Pak chraplavě promluvil: „Záchranný člun!“

Šokované ticho. Cade před havranem ucouvl. „Tati, ten pták *mluvil!*“

„Běž do podpalubí, synu.“

„Havrani nemluví. Papoušci mluví. Loskutáci mluví. Nebo špačci. Ale ne –“

„Záchranný člun!“ zakřičel znovu havran.

Otce se zmocnila hrůza. Ukázal ke dveřím. „Běž do jídelny! Najdi matku a přived' ji –“

„Proč pořád opakuje záchranný člun?“

„Prostě najdi svou –“ Jeho hlas se vytratil, když se podíval za havrana na moře. Cade přistoupil k zábradlí a spatřil, co otce tak uhranulo – rovná linka ze zvířené pěny těsně pod hladinou, která se rychle blížila k *Athenii*.

Torpédo.

Rozbušilo se mu srdce, když otce chytil za kabát. „Tati, pojd’!“

Na útěk nebyl čas. Výbuch byl hlasitější než hrom. Zkropila je ledová mořská voda, kdy se *Athenia* naklonila na pravobok směrem od exploze a smýkla s nimi proti nástavbě. Na zádi se zvedla ohnivá koule, loď sebou trhla prudce doleva a Cade s otcem skončili naražení na zábradlí.

Cadeovi podklouzly nohy a začal přepadat přes hrazení. Otec se pustil a chytil Cadea za paži. „Drž se, synu!“

Lodní trup se zklidnil, ale zůstal nakloněný doleva. Zazněla sířena a na palubu vyběhla posádka. Havran zmizel. Otec Cadea od táhl od zábradlí a ukázal před sebe. „Běž do záchranného člunu!“

„Co máma?“

„Já ji najdu. Běž!“

„Zůstanu s tebou!“ Cade následoval otce.

Z rozhlasu na nástavbě zaburácel kapitánův hlas. „*Všem pasažérům, mluví kapitán. Opusťte loď. Jděte na hlavní palubu a nastupte do záchranných člunů.*“

Cadeův otec se chtěl hádat, ale rozmyslel si to. „Drž se u mě.“

Vraceli se k jídelně a snažili se udržet rovnováhu na nakloněné palubě. U dveří se srazili se záplavou těl – první vlnou pasažérů a lodníků prchajících na horní palubu. Zazněly vyděšené výkřiky, když lodí otřásl další zásah a vypadla světla. Cadeovy útroby svíral strach, bylo to mnohem horší než mořská nemoc.

Otec si loktyrazil cestu chodbou. Cade byl hned za ním, brodil se davem a dával si pozor, aby otce neztratil. Dostali se k přednímu schodišti, kde je zastavil kouř páchnoucí motorovým olejem a dieselem.

Cestu jim zastoupil mladší důstojník a zapřel se jim dlaněmi o hrudník. „Jděte zpátky!“

Cade ho srazil pravým hákem a pokračoval s otcem dál.

V očích ho páлил kouř a spaloval mu hrdlo. Kašlal a plival z pusy olejnatou mastnotu, zatímco se snažil držet krok s otcem. Utíkající cestující se kolem nich hnali z obou stran. Pak někdo běžel přímo k nim.

Místo aby osobu ve tmě odstrčil, otec ji objal.

Cade zamrkal a poznal matku. „Mami!“

Valerie pustila Blakea a objala Cadea, políbila ho na tvář a pobídla k odchodu. „Jsem v pořádku! Běž!“ Společně s ostatními se evakovali na promenádu a připojili se k frontě u záchranných člunů, která se táhla po dvojitém schodišti na hlavní palubu.

V čele fronty se posádka *Athenie* pokoušela udržet pořádek, ale Cade jejich instrukce skoro neslyšel přes křik pasažérů a žadonění, aby je z potápějícího parníku dostali jako první. „Dámy a pánové, buďte trpěliví!“ křičel poručík. „Máme dost záchranných člunů pro všechny a čas je použít! Uklidněte se!“ Jeho slova dav trochu utišila, ale pak se přes níže ponořenou záď přehnala vlna téměř až k přídi.

Fronta vyrazila kupředu, jen aby znovu couvla, když důstojník vytáhl revolver. „Zachovejte pořádek!“ Poručík zamával revolverem. „Nalodíte se, až vám to sakra řeknu!“ Podíval se na svou posádku, která zápolila s lany prvního člunu a narezlou kladkou. „Zrychlete!“ Další mávnutí revolverem směrem k tlačící se masě. „Nalodíte se podle přidělených kabin! Pusťte dopředu pasažéry z první třídy!“

Vzduchem zazněly protesty.

„Ženy a děti jako první!“ ječela stará dáma.

Prásknutí výstřelu dav utišilo. Poručík stál s pistolí namířenou k obloze, z hlavně se linul proužek dýmu. „Pasažéři z první třídy! Nastupte do člunu!“

Otec táhl Cadea a matku kupředu. „To budeme my.“

Cestující z turistické a druhé třídy se mračili na Cadea, jeho rodiče a další privilegované pasažéry, když se vyprovázeli kletbami tlačili na začátek fronty. Mladá žena si k hrudi tiskla dítě a vyděšenými očima sledovala, jak Cade s rodiči stoupají po schodech k záchranným člunům.

Před nimi právě zaplnili první z člunů, masa nervózních pasažérů seděla mezi dvěma mladými lodníky z *Athenie*, kdy jeden stál na zádi a jeden na přídi. Zatímco s rodiči sledoval jeho spuštění, Cade si uvědomil, že být mezi prvními, kdo loď opustí, možná bude spíš prokletí než požehnání. Zamotaná lana a špatně načasované otočení kladky rozhoupalo člun. Boháči se drželi svých seda-

del a okrajů a kvíleli strachy, že se s nimi plavidlo převrátí. Chudší pasažéři, kteří zůstali na *Athenii*, se jejich problémům posmívali.

Smích ustal, když se lana uvolnila a záchranný člun spadl. Těsně nad hladinou se narovnal, ale dopadl tak tvrdě, že voda zkopila i posádku na palubě.

Důstojníci na lodníky u člunů štekali rozkazy plné námořnického žargonu. Většina výrazů Cadeovi nedávala smysl, ale význam poručíkovy zprávy byl jasný. „Tehle průser byl poslední, vy parchanti! Upust'te ještě jeden člun, a já vás do jednoho postřím.“ Pak svůj hněv obrátil proti pasažérům na schodech. „Hněte sebou!“ Fronta se posunula kupředu. Poručík ukázal na Martinovy, kteří stáli skoro nahoře. „Vy tři! Sedněte si na příď!“

Cadea vmáčkli mezi jeho rodiče, když je posadili na poslední tři volná místa v druhém záchranném člunu. Matka nastoupila jako první. Cadea napadlo, že se otec svého místa možná vzdá, ale jeho představa o otcově kavalírství se rozplynula, když se i Blake posadil na úzkou lavici. „Drž se, synu,“ řekl.

Dva přidělení lodníci se připravovali na spuštění. Matka Cadea pevně objala, jako by ho mohla ochránit před případnou neschopností posádky. Lana se napjala a z paluby zvednutý člun se lehce zhoupl. Námořníci otočili kladku přes okraj levoboku nad mořskou hladinu. Matka Cadea políbila na tvář. „Zavři oči, zlato.“ Když se podíval do jejích usazených očí, poznal, že odvahu víc hledá, než nabízí.

Kola kladek zavržala, když posádka začala spouštět člun. Byl napůl cesty k hladině, když někomu vyklouzlo lano. Cadeovi při volném pádu vyskočil žaludek až do krku, a kdyby ho neměl úplně prázdný, asi by teď plival víc než jen žaludeční šťávy. Pád prudce skončil a kolem okrajů člunu vybuchla voda, která zmáčela všechny uvnitř. Hukot panikařícího davu na *Athenii* na chvíli přehlušil oceán, než se člun vynořil zpátky na hladinu a Cade a ostatní šťastlivci na něm mohli znovu zalapat po dechu.

„Začněte někdo veslovat!“ zakřičel lodník sedící na zádi.

„Nasad'te vesla!“ křičel ten na příďi. „Veslujte, než začnou spouštět další!“

Pasažéři na člunu se natahovali jeden přes druhého, než upevnili

vesla do vidlic. Dvojice mužů uprostřed člunu veslovala, zatímco lodník na zádi stočil člun k napůl potopené zádi *Athenie*.

Cade si s hrůzou prohlížel díru, kterou v trupu prorazilo torpédo. Trhlina na zádi nabírala vodu a chrlila kouř. Zaplavované paluby osvětloval požár.

Za nimi spouštěli další člun. Na hladinu však dopadl přídí napřed a prorazil ji jako šíp. Krátce zazněly vyděšené výkřiky, než je utišilo moře.

Athenia se ještě víc naklonila na levobok a přes zábradlí do bouřících vln spadl nejméně tucet nešťastníků. Lodní zád klesala pod hladinu se sténáním, ze kterého Cadea mrazilo v zádech.

Když se člun vzdálil od mateřské lodi, veslaři zabrali ještě víc. Obepľuli zád a mířili na sever za prvním člunem, který měl několik desítek metrů náskok.

„Neměli bychom se držet u lodi?“ zeptal se Cadeův otec lodníka na přídi.

„Musíme se od ní dostat co nejdál, protože jinak nás při potopení stáhne s sebou,“ vysvětlil mu přes plácání zabírajících vesel lodník. „Věřte nám, víme, co –“

Lod' se otrásla.

Cadeova matka otevřela pusou, ale nevycházela z ní žádná slova. Ukázala na otevřené moře před přídí a otec se celý napjal. Cade se pokoušel zjistit, co je tak znepokojilo.

Před lodí se otvíral vír.

Nebyl to však obyčejný vír. Cade cítil, že na rychlosti, s jakou se rozšiřoval a propadal do hlubin, je cosi nepřírozeného. První záchranný člun během pár vteřin přepadl přes okraj a zmizel. Ve víru se točila přízračná světla a z jeho útroh stoupala chladná mlha. Vycházel z něj tak příšerný zápach, až sebou Cadeův otec trhl. Pak se z víru vymrštilo chapadlo, obmotalo lodníka na přídi a stáhlo křičícího muže do hlubin.

„LEVIATAN!“ vykřikl Cadeův otec, jako by to jméno bylo zároveň kletbou – a pak přestal být roztržitým cambridžským profesorem, kterého Cade celý život znal. Teď měl oči zabijáka. Vstal, zapřel se jednou nohou o příd', sáhl si pod vestu a vytáhl pokroucenou hůlku z bílého dřeva. „Valerie! Skloňte hlavy!“

Cade nevěřičně zíral na hůlku. *Co s ní chce sakra dělat?*

Z víru se vynořilo sedm olbřímích chapadel a natahovalo se k záchrannému člunu. V přiblížení jim bránily ohnivé dýky vylétající z hůlky, zatímco otec chraplavou hrdelní latinou křičel: „*Vindicta! Morietur; et draconi!*“

Veslaři zabírali jako zběsilí a zoufale se snažili dostat co nejdál od svíjejících se chapadel. Z otcovy hůlky vyletovaly jiskřící koule a odháněly černá chapadla hlubinného monstra. „*Transferam vos!*“ křičel Blake.

Magie? Příšery? Cadeův racionální svět se hroutil. *To nemůže být –*

Jedno gigantické chapadlo udeřilo do vody vedle záchranného člunu a odhodilo ho do vzduchu jako hračku. Člun dopadl nakřivo a lodník na zádi spadl přes palubu. Přes pasažéry se přelila vlna a srazila matku do Cadeova náručí. Zavrtěla hlavou a prskala slanou vodou.

„Mami! Jsi v pořádku?“ Čekal, dokud matka nepřikývla. Otočil se k zádi. Zbývající pasažéři se tlačili jeden přes druhého a snažili se dostat na záď. Cade popadl jedno veslo a uvolnil ho z vidlice. Potěžkal ho jako hůl, než se otočil a zamířil za svým otcem.

Matka vyskočila z lavice a chytila ho za kabát. „Co to děláš?“

„Pomáhám tátovi!“

Rozmáchl se divoce po chapadlech, která se jim kroutila nad hlavami. Matka se ho pokoušela stáhnout dolů. „Ne, Cade! Ne!“

„Mami, on mě potřebuje!“ Ohnal se po chapadlu, které se natahovalo po otcí, ale jen o něj veslo zlomil.

Matka ho za kabát chytila oběma rukama. „Ty nevíš, co děláš!“

Z vody se vynořilo další chapadlo, obmotalo se jí kolem pasu a strhlo ji z lodi, než mohl Cade cokoliv udělat. „Mami!“

Když zakřičel, otec otočil hlavu. Martin starší namířil hůlku a zasypal chapadlo, které drželo jeho ženu, ohnivými bodci. „*Occidere monstrum!*“

Chapadlo se s drtivou silou ovinulo kolem Cadeova trupu a hrudi. Upustil veslo a zavyl bolestí. Před očima se mu zatmělo hrůzou, když ho chapadlo zvedlo do vzduchu, vysoko nad člun a daleko od

otce. Pevně ho svíralo a zmítalo s ním ze strany na stranu. Utekl mu další výkřik, když mu prasklo jedno z volných žeber.

Nemohl dýchat, panikařil. Kopal kolem sebe, kroutil se, zapíral se proti pevné kůži a ocelovým šlachám, které ho držely. Viděl matku, jak ji další chapadlo drží jen tucet metrů daleko. Snažila se křičet, ale nedokázala vydat jediný zvuk, ve smrtícím sevření se dusila stejně jako on.

Chapadla se zhoupla směrem k sobě. Cade se natáhl, aby ji chytil za ruku. Jejich prsty se otřely, ale nespojily. Chapadla se opět rozdělila, ale matka z něj nespouštěla oči. Cadeovy slzy se mísily se slanou vodou stékající z jeho vlasů.

Dole třetí chapadlo srazilo otce ze člunu. Zmizel ve vlnách, ale o chvíli později se vynořil a namířil hůlku Cadeovým směrem. „*Iustitia et libertas!*“ Šípky z přízračného světla probodaly chapadlo, které ochablo a upustilo Cadea do vody. Řítil se do vln a pokoušel se do pohmožděné hrudi dostat nějaký vzduch.

Těsně před setkáním s mořem si Cade zacpal nos. Hladinu prorazil nohama napřed. Ve vodě ho pohltilo teskné kvílení, jako by všichni mrtví, které kdy oceán pohltil, najednou zpívali o své bolesti. Očekával tu neproniknutelnou tmou, ale mořské hlubiny místo toho žhnuly světlem pekelného ohně, který Cadea naplnil ještě větší hrůzou.

Cade se vzepřel bodavé bolesti mezi žebry a kopáním se vzdaloval od ohně. Hladinu prorazil pár metrů od člunu a dlouho vykašlával slanou vodu. Otec se dokázal vrátit na záchranný člun, opíral se o jeho okraj a natahoval se ke Cadeovi. „Chytni mě za ruku!“

Bolest a chlad z Cadea vysávaly sílu. Instinktivní touha přežít ho nutila plavat za lodí, přestože se tak vracel k víru. Když se dostal dost blízko, otec ho vytáhl z vody. Cade se převálil přes okraj a hledal svou matku, doufal, že se otci podařilo z netvorova sevření osvobodit i ji.

Ve vodě nebyla. Vzhlédl. Stále ji svíralo stejné chapadlo. Chraplavě na ni zavolal: „Mami!“

Ozval se odporný zvuk praskajících kostí. Matčino tělo ochablo. „Ne!“

Oslepený zuřivostí a vztekem Cade neartikulovaně zavyl.

Už jí nebylo pomoci, ale přesto se vztekle obořil na svého otce. „Udělej něco!“

Otec zvedl ruku, aby na netvora seslal další kouzlo. Z hlubin vystřelilo chapadlo, obtočilo člun a rozdrtilo ho. Dřevo se tříštilo a dovnitř se nahrnula voda. Na každé straně vraku se objevilo další chapadlo. Třetí chytilo otce za nohy a táhlo ho z trosk přídě do víru.

„Tati!“ Ta bestie už mu zabila matku a Cade nemohl dopustit, aby ho připravila i o otce. Jednou rukou chytil otce a druhou pevně sevřel okraj vraku. „Drž se, tati!“

Strach se z otcových očí vytratil, zůstala tam jen láska smíšená se smutkem. „Nech mi rozsvíceno, synu.“ Namířil na Cadea hůlku. „*Fuge!*“

Světelný výboj zasáhl Cadea do hrudi a odhodil ho daleko od víru.

Cade se nekontrolovatelně převaloval vzduchem a do vody dopadl napůl v bezvědomí. Vyplaval nad hladinu a hledal své rodiče, jen aby viděl chapadla, jak je oba stahují do vířícího chaosu. Matčino tělo se zlomenou páteří se groteskně naklánělo nazad, ale otec svému osudu vzdoroval bouří nadávek a ohněm své hůlky.

Nad Cadeovou hlavou prolétl barevný paprsek a zasáhl bestii. Když se při šlapání vody otočil, překvapeně zjistil, že se do boje zapojili tři cizinci. Ve vzduchu se vznášel šedovousý muž s vlajícím pláštěm, který na mořskou stvůru vrhal ohnivé koule. Mladík v obleku běhal po vlnách a vyvolával blyštivé šípy. Třetí muž byl příliš daleko, aby ho Cade dokázal pořádně rozeznat. Stál na nakloněné palubě *Athenie*, téměř baletními gesty vytahoval z vody bezvědomé přeživší a naváděl jejich levitující těla do pohupujících se záchranných člunů. V bezvědomí byli i cestující, kteří už se na člunech nacházeli.

Děsivé zasyčení a zavřískání přitáhlo Cadeovu pozornost zpátky k víru. Z otcovy hůlky vylétl blesk a v oblouku se zanořil do víru, který pohltil jeho, matku i mořskou stvůru.

Vír se scvrkával a na jeho místo se hrnula voda severního Atlantiku. „Ne!“ Cade zabíral unavenýma rukama a snažil se dostat ke skomírajícímu víru, poháněla ho iracionální naděje, že by své rodiče ještě mohl zachránit.

Vír se s hromovou ranou uzavřel a uvolnil při tom pulz z mrazivé temnoty, který zasáhl Cadea a málem ho omráčil. Chytil se kusu člunu, který ani nevypadal, že by ho dokázal udržet na hladině. Byl zraněný a unavený a cítil, jak jeho sevření ochabuje. Jeho pohyby byly stále pomalejší a končetiny mu brzy ztuhly tak, že s nimi nedokázal hýbat.

Zklamal jsem je. Jsou pryč. Máma a táta jsou pryč.

Roztřásl se. Oceán ho volal a přemlouval ho, ať se přidá ke svým rodičům v jeho náručí. Ten smutek byl nesnesitelný, byl jako závaží, které nelze odhodit. Byl připravený přijmout pozvání oceánu a zmizet v jeho hlubinách.

Tak slabý..., tak zmrzlý...

Pustil se dřeva a odevzdal se moři. Klesal dolů, když ho náhle štíhlá ruka chytila za zápěstí a vytáhla zpátky na hladinu.

Ze svého zachránce viděl jen ženskou siluetu s dlouhými vlasy. „Vydrž,“ řekla mu se slovanským přízvukem.

Na plouvoucím prknu u Cadeova obličej přistál havran.

Jeho podrážděné zakrákání bylo to poslední, co slyšel, než ho pohltila temnota.

Kamennými chodbami hradu Wewelsburg se zvuky vždy nesly. Kroky se tu rozléhaly celé hodiny a dokonce i šepot v renesanční pevnosti žil svým vlastním životem. Briet Segfrunsdóttir proto nepřekvapilo, když i o dvě patra níž slyšela, jak ve východní věži stojící hodiny odbíjí půlnoc.

Když stoupala po schodech, její kroky byly tiché. Svou magicou nenápadností si užívala. Takhle se světem pohybovala nejraději – elegantně jako duch.

Dveře studovny byly pootevřené. Dvakrát zaklepal na zárubeň. „Mistře Keine?“

Kein si s odpovědí dával na čas. „Můžeš vstoupit.“

Otevřela dveře a vešla dovnitř. Kein seděl ve vysokém křesle polstrovaném burgundskou kůží. Nohy měl opřené na otomanu stejné barvy jako křeslo a natažené ke krbu z černého mramoru. Místnost, stejně jako zbytek hradu, byla nedávno přestavěna a zařízena drahým nábytkem. Luxus doplňovaly nacistické ikony – svas-

tika vytesaná do křbové římsy, tapisérie s Himmlerovou mandalou Černého slunce na zdi za stolem a vlajka Třetí říše nad krbem.

Kein si naopak liboval v jednoduchosti. Byl to hubený dlouhán, pohlednou tvář měl hladce oholenou. Zlaté vlasy si zastříhával nakrátko a uhlazoval pomádou. Nosil na míru ušitý černý oblek a bílou košili, která lichotila jeho vypracovaným svalům. Jehlice v kravatě i manžetové knoflíčky byly ocelové a ozdobené onyxovými pentagramy. Zakázkové černé boty byly dokonale čisté jako celý jeho zevnějšek, a to včetně podrážek.

„Co pro mě máš, Briet?“ zeptal se, když zavřel rozečtenou knihu.

„Přes Kriegsmarine přišel telegram od oberleutnanta Lempa z U-30. Přibližně před dvěma a půl hodinami torpédovali a potopili *Athenii*, přesně jak jste si přál.“

Vědoucí úsměv. „Ano, už jsem dostal novinky Zezdola.“ Knihu odložil na stůl a vstal. „Martinova rodina mezi přeživšími *není*.“

Briet k němu přišla blíž a podala mu telegram, který přinesla z hradní radiocentrály. „Lemp přísahá, že celý incident ze svého deníku vymazal.“

„Dobře. Admirál Dönitz to teď bude moct označit za omyl.“

„Pokud to udělá, Britové a Američani hned začnou křičet vražda.“

Kein případné následky přešel pokrčením ramen. „Malá daň za úspěch.“

Briet byla vycvičena, aby se nevyptávala, ale zeptat se musela. „Znamená to, že jsme uspěli?“

„Když je Cade Martin po smrti, poslední překážka našeho díla byla odstraněna.“ Kein zmačkal telegram a hodil ho do krbu. „Řekni Führerovi, že může pokračovat tak, jak jsme se dohodli.“ V očích se mu odrážely plameny. „Dlouhá a těžká je cesta z Pekla ven, po níž míříš ke světlu... Až se Siegmар vrátí domů, naše velké dílo započne.“

1940

PROSINEC

Ticho uvnitř ustoupilo okolnímu tichu. Nevědomí nahradila tíha existence a utěšující temnota se vytratila. Neforemné myšlenky dostávaly tvar. Atomy identity se vracely, nejprve pouzí průzkumníci a pak celé prapory. Dýchání se ustálilo ve známém rytmu. V pomalém a zamlženém úsvitu se vrátilo vědomí.

Pak přišla záplava strachu a bezútěšný smutek.

Cade se probudil s lapáním po dechu. Jeho mysl byla stále na moři, lapená v mrazivé vodě, a jeho zlomená duše sledovala rodiče, jak se potápí do hlubin. Zakryl si oči dlaněmi a krátce vzlykal, dokud mu jeho tělo nepřipadalo stejně prázdné jako jeho srdce. *Nemůžu si vzpomenout, kdy jsem jim naposledy řekl, že je mám rád, a další příležitost už mít nebudu. Jsou pryč. Navždy pryč.*

Slzy na tváři byly ještě teplé, když se konečně uklidnil.

Jsem mrtvý? Cade zklidnil svůj dech a dopřál očím čas se přizpůsobit. Byl v tmavé místnosti, kterou nepoznával. Nebyl mrtvý, ale ležel sám na neznámém místě, bez společnosti a bez vysvětlení. To nevěstilo nic dobrého.

Kde to jsem?

Slabé nachové světlo procházelo oknem po jeho levici. V krbu po pravici hořela hromádka polen. Ležel na úzkém lůžku v místnosti s dřevěnou podlahou a holými stěnami. Dubové dveře naproti oknu byly zavřené. Napravo od krbu a v rohu naproti dveřím byl výklenek vedoucí do jiné místnosti, kde bylo nejméně jedno další okno.

Tohle není nemocnice. Jsem vězeň?

Odhrnul pokrývku a posadil se. Byl bosý a flanelové pyžamo bylo příliš velké. Svě oblečení nikde neviděl. Utáhl si tkanici u kalhot pyžama, jak nejlíp to šlo, a postavil se.

Ano, to půjde.

Byl to divný pocit zase stát. Podlaha byla studená a nohy se pod vahou jeho těla třásly. V žaludku mu zakručelo tak hlasitě, až se musel ptát, kdy naposledy jedl.

Nejistým krokem došel k oknu. Na druhé straně skla bylo cimbuří pokryté sněhem a ledem. Za ním se pod zimmými mračny rozkládala krajina plná kopců a jezer. Cade tohle místo viděl jen na fotografiích. Skotská vysočina. *Jak jsem se sem sakra dostal? A proč tady jsem?*

Zakrákání za oknem Cadea vylekalo. Když otočil hlavu, spatřil na cimbuří sedět havrana. Pták se díval přímo na něj, jako by ho vyzýval k souboji. Zaklonil hlavu a pak ji prudce narovnal a zakrákal, jako by nadával. Cade od okna raději odstoupil.

To nemůže být ten samý pták jako na Athenii, že ne? Co se tady děje?

Zvědavost ho táhla do výklenku. Na nízké skříni tam našel rádio. Zapnul ho a začal ladit. Z přístroje nejprve vycházela jen statika, ale pak našel živý kanál a z šumu se vynořil hlas se suchým anglickým přízvukem.

„– zatímco se hasiči pokouší zvládnout to, co teď mnozí nazývají Druhý velký požár Londýna. Zprávy z Ministerstva informací naznačují, že šlo o nejhorší nálet od začátku Blitzu, kdy v oblasti Londýna zahynulo více jak sto šedesát lidí, čímž se celkový odhad obětí přiblížil jednačtyřiceti tisícům. Ministr vnitra Herbert Morrison však rychle všechny ujistil, že katedrála svatého Pavla další noc Blitzu přečkala. Jménem premiéra Winstona Churchilla slíbil: „Dokud budou svobodní Britové dýchat, katedrála nepadne.“ Krátká pauza. *„Z roku devatenáct set čtyřicet již zbývá jen pár posledních hodin, drazí posluchači, a příchod Nového roku přináší –“*

Cade rádio vypnul. Připadal si prázdný a otupělý.

Nový rok 1940? Prospal jsem šestnáct měsíců? Podíval se na svůj odraz v zrcadle nad prádelníkem. Vlasy měl rozčuchané a narostly mu vousy, ale nepamatoval si žádné sny a neměl atrofované svaly. Kdybych byl mimo rok a čtvrt, neměl bych dokázat vstát, natož chodit. A není tu žádné lékařské vybavení, takže jsem nemohl

být v kómatu. Čím víc nad svou situací přemýšlel, tím méně dávala smysl. Co se to sakra děje?

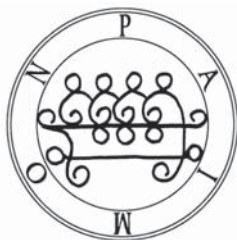
Pak ho napadlo něco dalšího. Někdo mu dal přehnaně velké pyžamo, které nosil. Možná tu někde bylo i další oblečení, které by si mohl vzít.

Vypůjčit, opravil se.

Vytáhl šuplík prádelníku a našel, co potřeboval – spodní prádlo, hnědé kalhoty s tmavě šedými kšandami a zmačkanou plátěnou košili. Oblečení bylo staré, ale na dotek působilo příjemně. *Tohle bude stačit.*

Když se z pyžama převlékal do vhodnějšího oblečení, zahlédl v okně svůj odraz. Měl něco na zádech.

Otočil se k zrcadlu a podíval se přes rameno na symbol, který měl sépiovým inkoustem načrtnutý mezi lopatkami.

Co to... Netušil, co to je a kde se to tam vzalo. Tohle je každou minutou divnější. Oblékl se a pak pod oknem našel pár popraskaných kožených bot. Dobře. Jednu sebral a přiložil ji k levému chodidlu. Byla to jeho velikost. Posadil se na lavici pod oknem a nazul si je. Když si zavazoval druhou tkaničku, všiml si v rohu vedle prádelníku hromádky starých novin. Nebyly srovnané, někdo je četl.

Vzal si ty svrchní.

Šlo o mnoho týdnů starý londýnský *Daily Mail*. Na titulní stránce byla fotografie kouřících ruin pod titulkem, který se ptal, kolik bombardérů Luftwaffe tu noc piloti RAF sestřelili. Detail na fotce si získal Cadeovu pozornost. Vyhořelou věž poznával. Byla všim, co zbylo z kaple na jeho staré internátní škole. Když se pořádně podíval na ruiny, došlo mu, že Yarrow School byla srov-

nána se zemí. Malý nadpis nad sloupkem vpravo potvrdil jeho obavy.

BĚHEM NOČNÍHO NÁLETU ZASÁHLY SEVEROZÁPADNÍ LONDÝN ZÁPALNÉ PUMY

Prolistoval další, starší noviny. Německo drtilo Británii leteckou válkou od května 1940 a nezdálo se, že by v tom mínilo v nejbližší době polevit. Starší noviny popisovaly ještě temnější novinky – nacistický útok a rychlé obsazení Francie, Lucemburska, Belgie a Holandska. S pomocí Itálie si podmanili západní Evropu a velkou část severní Afriky. S výjimkou Sovětského svazu nebyl nikdo ochotný nebo schopný nacistickému postupu vzdorovat. *Před tímhle se mě otec snažil varovat.*

Cade se vrátil do místnosti, kde se vzbudil. Havran stál na římse na druhé straně okna, zobák měl pootevřený a krákal.

Ježší, celý svět se propadá do pekel. Musím se odsud dostat. Přikradl se ke dveřím a zkusil kliku. Nebylo zamčeno. Znamenalo to, že ho ani nehlídají?

Cade sebral pohrabáč u krbu a napřáhl se s ním jako s mečem, když se vrátil ke dveřím. Volnou rukou je otevřel. Vykoukl do úzké chodby. Žádná stráž. Dobrý začátek.

Tmavý modrošedý koberec. Dvojice elektrických světel ve tvaru svícnu u stropu. Naproti vedle zavřených dveří stály dvě lavice z tmavého dřeva. Po Cadeově levici tikaly velké stojací hodiny. Ručičky moderně vypadajícího ciferníku ukazovaly 8:41.

S provizorní zbraní v ruce Cade vyšel z místnosti a opatrně přešel ke dveřím s okénkem, které vedly na cimbuří. Zamčené a dveřmi v rámu cloumal silný vítr.

Cade se vrátil chodbou, prošel kolem lavic a hodin a pokračoval až k rohu, kde pohrabáč sevřel oběma rukama a připravil se udeřit. Rychle oběhl roh... a zjistil, že tam nikdo není.

Na konci kratší chodby tvaru L, za otevřenými dveřmi vedoucími do koupelny a na toaletu, byl vrcholek točitého schodiště. Cade se podíval dolů. Schodištěm vanula vůně pečeného masa, která ještě víc vyprovokovala hlad v jeho břiše.

Pěsti sevřel kolem pohrabáče. Mohla by to být past. *Ale jaké jiné možnosti mám?* Opatrně, aby ztlumil své kroky, sešel po kamen-

ných schodech. Během svého sestupu proti směru hodinových ručiček se ramenem držel u vnější stěny a doufal, že pokud někdo půjde nahoru, uvidí ho jako první.

Zastavil se u dalších dveří. Připomínaly ty nahoře, ale chodba za nimi měla tvar T. Byly tam další dveře vedoucí na nižší část hradeb. Cade byl v pokušení zjistit, jestli nejsou zamčené, ale příslib slaniny a skořice ho lákal do spodních pater.

Měl bych hledat východ, ne večeři zdarma. Tak proč si nemůžu pomoci?

Když se přiblížil ke dveřím na konci schodiště, vycházely zpod nich tlumené hlasy a zlatavé světlo. Cade prošel kolem zavřených dveří a vešel do průchodu, který se otevíral do hodovní síně. Na dubových trámech tu byl zavěšený železný svícen s elektrickými světly. Omítnuté stěny zdobily tapisérie, trofeje a obrazy Skotů v kiltech nebo uniformách z dob dávno minulých. Na parketách ležely vlněné koberce, jejich šarlatová barva už vybledla do tmavě růžové.

Na druhé straně hodovní sáně Cade viděl dva průchody. Mezi nimi stála nádržka z bílého mramoru, ve které si v kostelech lidé rituálně omývají ruce. Uprostřed místnosti se vyjímal hodovní stůl s odpovídajícími windsorskými židlemi. Hlasy přicházely z druhé strany síně.

Na stole byla připravená hostina – pečená kachna, vánoční šunka, fazolky se slaninou a talíře s opečenými brambory. V proutěných košících byly hromady pečiva a na konci stolu nejbliže k němu stál koláč se zlatou krustou, který ho vábil vůní jablek a karamelizovaného cukru. Vedle láhve skotské stály napůl prázdné karafy s červeným a bílým vínem.

„Tak už pojd' dovnitř,“ zavolal chraplavý hlas se skotským přízvukem.

Cade ztuhl a zadržel dech. Byl si jistý, že nevydal jediný zvuk a že se nevyklonil tak, aby ho bylo vidět. To pozvání přece nemuselo patřit jemu, že ne?

„Ano, pane Martine, mluvím na vás. Pojd'te sem.“

Svářící se instinkty ho držely na místě. Strach na něj naléhal, ať tam vběhne a přetáhne pohrabáčem každého, kdo by stál mezi ním

a cestou ven. Jeho zvědavost by však zajímalo, jak o něm ten muž mohl vědět, když ho nebylo vidět.

Stále s pohrabáčem v ruce vešel do hodovní síně.

U stolu tam seděla rozmanitá čtveřice cizinců, které viděl během bitvy na moři. V čele seděl starší muž, který Cadea zastavil v Oxfordu. Podsaditý chlap ve zmuchlaném obleku, který by potřeboval vyprat. Když vstal a usmál se, mezi neudržovanými šedými vousy se objevily nažloutlé zuby. Jeho skotský přízvuk byl velmi výrazný. „Zdravím tě, Cade. Jmenuji se Adair.“ Pobaveně se podíval na pohrabáč. „Opravdu si myslíš, že ho budeš potřebovat?“

„Tím si zatím nejsem jistý.“

„Zdravá podezřívavost. Nemohu tvrdit, že bych ti to vyčítal.“ Adair ukázal na upraveného blondýna, který seděl po jeho levici. „Tohle je Stefan Van Ausdall.“

Stefan odložil ubrousek a postavil se, aby Cadea pozdravil úklonou hlavy a nesmělým úsměvem. Mohlo mu být něco přes dvacet, ale oblékal se jako dvakrát tak starší gentleman. Měl silný holandský přízvuk. „Rád tě poznávám.“

Adair kývl na muže vedle Stefana. Byl mladší, se světle hnědou pletí, černými kudrnatými vlasy a tmavýma očima. Byl oblečený jako muž zvyklý na těžkou práci na venkově, oči mu však jiskřily inteligencí. „Tohle je Nikostratos le Beau,“ představil ho Adair.

Oslňující úsměv. „Říkej mi Niko.“

Cade se pokusil zařadit jeho přízvuk. „Alžír?“

Jeho odhad mladého venkovana pobavil. „*Oui!*“ Zatahal se za ušní lalůček a zamával na Cadea prstem. „Dobré uši.“

Adair se otočil k poslednímu ze svých společníků, k mladé ženě, kterou Cade odhadoval na svůj věk, možná i o trochu mladší. „A tohle je Anja Kernová.“

Její bledou oválnou tvář rámovaly neposlušné prameny vlasů barvy slámy. Oplývala jistou chladnou krásou, ale když se podívala na Cadea, cítil, jak její pohled proniká jeho sebejistou maskou, jako by se dívala až do samotného nitra jeho duše a hledala tam slabosti a zahanbující tajemství. Chtěl jí ten pohled lhostejně oplatit, ale upoutala ho její jizva. Staré zranění dominovalo levé polovině Anjiny tváře, asymetrické Y, které spojovalo koutek úst se spod-

ním víčkem a táhlo se k ušnímu lalůčku. Její pohled byl tak chladný a odměřený, že by se Cade nejraději smrskl a zmizel ve stínech. Byl vděčný, když se beze slova zase odvrátila.

Adair si odkašlal a vysvobodil tak Cadea z Anjina děsivého vlivu. „Představil bych i tebe, ale mí učedníci už tě znají.“

„Až moc dobře,“ zamumlal Niko.

„Chovej se slušně,“ pokáral ho rázně Stefan, ale varování mělo laskavý podtón, jako by mluvil k mladšímu bratrovi.

Cade si všiml erbu na krbové římse a dvojice vlajek, které vedle něj stály – britský Union Jack nalevo a skotský červený lev na zlatém poli vpravo. „Vím, že jsme ve Skotsku, ale kde přesně jsem?“

„Hrad Eilean Donan,“ řekl Adair. „Kousek od Dornie.“

„Tohle je váš hrad?“

Skromné pokrčení ramen. „Nejsem jeho vlastníkem, ale jsem z rodiny. Přesněji řečeno z klanu Macrae.“

„Jak jsem se sem dostal?“

„Vytáhli jsme tě z moře a přinesli sem. Samozřejmě pro tvé dobro.“

Zmínka o moři znovu probudila Cadeův smutek. Přestože tu proležel několik měsíců, pro něj byla tragédie stále příliš živá. Přemohly ho vzpomínky. Hořící a potápějící se *Athenia*. Chapadla drtící jeho matku a stahující otce do hlubin. Výboj chladné temnoty, který ho uvrhl do dočasné prázdnoty. Smutek byl příliš čerstvý a díra v jeho životě příliš hluboká, aby mohl předstírat, že je to dávná minulost. V očích ho pálily slzy. Aby svůj stav zakryl, podíval se na jelení hlavu zavěšenou vysoko nad krbem.

Adair zvažněl. „Když jsme se k tobě dostali, byl jsi v podstatě mrtvý.“

„Zkamenělý,“ upřesnil Stefan. „Jako oběť Medúzy.“

Niko vybalancoval stejkový nůž na špičce prstu. „Vypadal jsi jako socha.“ Pak nůž roztočil. „Myslel jsem, že by ses skvěle hodil do společenského sálu.“

Adair se na Nika zamračil. „Žádné triky u stolu.“

Mladík nechal nůž spadnout do dlaně a položil ho vedle talíře. Adairův přísný výraz se zmírnil, když se otočil zpátky ke Cadeovi. „LEVIATANŮV výstřel na rozloučenou tě lapil mezi živo-

tem a smrtí. Posledních šestnáct měsíc jsme strávili snahou vyrvat tě smrti z náručí.“ Pohárem ukázal na zamklou učednici. „Ale upřímně řečeno, většinu práce odvedla Anja. Na léčivou magii má talent.“

Cade měl potíže uvěřit, co právě slyšel. „Magie?“ Jeho dotaz u čtveřice vyvolal podivné reakce. „Takže všechno, co jsem viděl tu noc, kdy zemřeli moji rodiče..., bylo skutečné?“

Adairův výraz potemněl. „Velmi skutečné. A velmi smrtící.“

Jeho smutek si našel nového společníka – vztek. „Co zabilo moje rodiče?“

Učedníci si vyměnili nejisté pohledy se svým mistrem. Adair odpověď oddálil tím, že se dlouze napil vína a pak si odkašlal. „Považuješ se za věřícího?“

Cade se pokusil srovnat to, v co kdysi věřil, s tím, co věděl teď. „Jako kluk jsem byl. Když jsem se dostal na Oxford, spoustu věcí jsem považoval za metafory. Ale teď...“

„Teď si nejsi jistý.“ Adair pokýval hlavou. „Útok připravil nejvýznamnější čaroděj nacistů, ale přímo za smrt tvých rodičů může démon zvaný LEVIATAN.“

„Ale proč? Proč oni?“

„On si nepřišel pro *ně*,“ vyhrkl Niko. „Přišel si pro *tebe*.“

„Pro... mě?“ Cade si vzpomněl na Adairovo varování v Oxfordu. *Varování, které jsem ignoroval.* „Řekl jste mi, že k tomu dojde. Že když se pokusím utéct..., ohrozím tím svoje rodiče.“ Panika mu zatemnila mysl. „Zemřeli, protože jsem vás neposlouchal.“ Zoufale se podíval na Adaira. „A ostatní pasažéři, kteří tam zemřeli? Za to také můžu já?“ Adair nic neřekl, ale Cadeovo srdce se naplnilo vinou stejně silnou jako smutek. Po tváři se mu řinuly slzy a ze všech sil se snažil úplně nesepsat. Upustil pohrabáč, který zazvonil o podlahu a odkutálel se pod stůl.

Adair k němu přišel, jednu ruku měl zvednutou a dlaň rozevřenou. „Zadrž, chlapče, tak prostě to není. Nebyla to tvá –“

Otřesený Cade ho zarazil mávnutím ruky. „Kudy se dostanu ven?“ Adair ukázal na průchod po Cadeově levici. Cade si ověřil, že je chodba prázdná. „Omluvám se, že jsem vás v Oxfordu neposlechl. Ale prosím, teď mě nechte odejít.“ Ze stolu sebral láhev

a s whisky v ruce opustil hodovní síň. Zoufale toužil najít útěchu v samotě nebo zapomnění, možná v obojím zároveň.

Od Loch Duich vanul mrazivý vítr, ale Cadeova tvář jako by byla v jednom ohni. Bez kabátu se vyšel projít do zimní noci. Chůze po zledovatělých schodech spojujících různé úrovně nádvoří byla zrádná. Cade se nakonec schoval ve výklenku, a zatímco se díval na měsícem ozářenou hladinu jezera, ve spáncích mu tepala krev. Dýchání bylo obtížné, skoro jako by jeho plíce zapomněly, jak mají pracovat. Zármutek se střídal s popíráním, pak je oba pohltil vztek a nakonec všechno spláchl vina, než celý cyklus začal nanovo.

Dopřál si dlouhý lok skotské značky Ardbeg a vychutnával si její štipání v hrdle. Jeho ztrápenou myslí se honily otázky a výčitky. *Je to moje vina. Ale nevěděl jsem o tom. Jak jsem to mohl vědět? Proč mi to táta neřekl? A proč po mně ta věc šla?*

Za zády uslyšel bouchnutí dveří na vrcholku schodiště. Podíval se na Adaira, který měl dost rozumu, aby si oblékl těžký plášť, místo aby se vydal na milost počasí. Opatrně sešel po schodišti a opřel se o zeď vedle Cadea. „Měli bychom si promluvit.“

Cade spolkl další doušek skotské. „Je to váš dům. Mluvte si, jak je libo.“

Adair byl i přes svůj tlustý kabát cítit vínem, whisky, tabákem a potem. Když si Cade jeho ustaranou tvář prohlédl pozorněji, všiml si nepravdělných lysin v jeho prošedivělých vousech a strupů v uších. Skot si povzdechl. „Zaprvé, aby bylo jasno, tvoji rodiče nezemřeli kvůli tobě. Zemřeli *pro* tebe.“

Cade byl příliš unavený a mrzutý, než aby měl náladu na sémantiku. „Je v tom snad rozdíl?“

„Nebyla to tvá vina. Ty za ten útok nemůžeš.“

„Ano, můžu. Sám jste to řekl. Ohrozil jsem je tím, že jsem s nimi zůstal.“

Adair si povzdechl. „Neměl by sis to vyčítat.“

„Tak sledujte.“ Cade se podíval na západ do tmy bez obzoru. „Za jak dlouho se odsud dostanu do Glasgow?“

„Proč?“

„Musím se dostat domů,“ odsekl rozčileně Cade. „Musím říct

prarodičům, co se stalo. Tohle není příběh, který by se dal poslat přes telegram.“

Adair se zamračil ještě víc. „Je mi líto, že pro tebe mám další špatné zprávy, ale ty už se nemáš kam vrátit.“

„O čem to mluvíte? Moji prarodiče...“

Adair pomalu zavrtěl hlavou. „Jsou mrtví. Všichni.“

Cade cítil, jak se základy jeho života rozpadají. „Cože? Jak?“

„Oficiálně byla jejich smrt označena za nehodu. Mám však z dobrého zdroje, že je stejně jako tvé rodiče zabil démon. Démon, kterého poslal stejný nepřítel.“

„Nacisti?“

„Jejich hlavní karcista. Temný mág, který používá *nom de guerre* Kein Engel.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel. Co proti mně má?“

„Vidí v tobě konkurenci a chce tě odklidit z cesty. Věděl jsem, že po tobě půjde, ale netušil jsem, že bude tak... důkladný. I kdybys mě tehdy v Oxfordu poslechl, tvá rodina by přesto zemřela.“

„Pokud je celá má rodina po smrti, znamená to, že jsem *všechno* zdědil? Jsem teď bohatý?“

Další lítostivý pohled. „Když se *Athenia* potopila, byl jsi prohlášen za mrtvého. Jen díky tomu a magické ochraně na tvých zádech jsme tě mohli ukrýt před Keinem. A protože tvůj otec byl stejně jako ty jedináček, ty jsi byl prohlášen za ztraceného na moři a tví prarodiče zemřeli, váš majetek připadl americké vládě.“

V Cadeovi opět začal převládat vztek. „Takže jsem sirotek, na mizině a pro všechny mrtvý? Je mi jednadvacet a je ze mě duch bez vlasti?“

„Hlavu vzhůru, mohlo to být horší.“

„Vážně? Jak?“

„Nebýt mě a mých adeptů, byl bys skutečně mrtvý.“

Cade se od starého muže po jeho cynické poznámce odvrátil. „A za to vám mám poděkovat?“

„Menší vděk by byl vskutku na místě.“

Cade odešel na tmavé nádvoří, ale pak se prudce otočil a vykřikl na Adaira: „Pokud tak toužíte po mém vděku, proč jste nezachránili i moje rodiče?“

Adairův náhlý hněv byl jak řeka prorážející přehradu. „Myslíš, že jsem nechtěl? Myslíš, že jsem to nezkoušel? Řekl jsem tvému otci, aby tě přivedl sem! Tebe i tvou matku. Slíbil jsem mu, že tu budete v bezpečí, že vás tu dokážu ochránit. Ale on neposlušoval. Místo toho zkusil utéct, jako by na téhle Zemi bylo místo, kde by ho podělaný Peklo nedokázalo najít!“ Chvíli ve výklenku přecházel sem a tam, aby se uklidnil. „Když můj familiár Kutcha konečně našel vaši loď, málem vás ani nestihl varovat před torpédem. A neměl jsem sebemenší tušení, že Kein povolá LEVIATANA, dokud jsem neviděl, jak se zvedá z vody. A pak už jsem nemohl udělat zholu nic!“

Zahanbený Cade zmírnil svůj tón. „Vy jste mé rodiče znal?“

„Ano. Tvého otce jsem znal velmi dobře. Přátelili jsme se mnoho let.“

„Vy jste se –“ Cade se zarazil. Nemohl uvěřit, že pokládá takovou otázku a nemyslí to jako vtip. „Vy jste se magii učili společně?“

Smutné pousmání při pomýšlení na příjemné vzpomínky. „To není přesné. Já byl jeho učitel.“

„Učitel? Vždyť nejste o moc starší než on.“

Adair se zasmál a založil ruce. „Jsem mnohem starší, než vypadám, chlapče. Zkus uhodnout můj věk.“

„Nevím. Pětapadesát?“

„Skoro. Tři sta padesát sedm.“ Adair se znovu zasmál, když na něj Cade vyvalil oči. „Jedna z výhod života zasvěceného Umění.“ Zvedl ruku. Havran Kutcha slétl ze svého hřadu a posadil se mu na zápěstí. Adair ho něžně pohládl. „Tvůj otec byl dobrý žák, ale vždy ho zajímala víc teorie než praktické používání Umění. Ale i tak pro mě hodně znamenal. Proto jsem posledních šestnáct měsíců strávil snahou vyrvat tě ze spárů LEVIATANOVA kouzla.“

„Vy jste strávil šestnáct měsíců jen snahou o mou záchranu?“

Adair se při té otázce zamračil. „Ne, dělal jsem toho víc. V minulém roce jsem také cvičil nové čaroděje... a posílal jsem je na smrt.“ Kutche dal kousek chleba a pak ji odehnal mávnutím ruky. Z kabátu vylovil stříbrnou placatku a jednou rukou ji otevřel, zatímco druhou hledal cigaretové pouzdro. „Všechny učedníky, které jsem do Evropy poslal, zabil Kein a jeho adepti – Briet a Siegmar.“

Adair si strčil do pusy cigaretu, schoval pouzdro a zapálil si ocelovým zapalovačem. „V posledním roce jsem přišel o víc jak devadesát učedníků. Když mi došli kvalifikovaní rekruti, soustředil jsem se na co nejlepší výcvik mých zbývajících adeptů. Jak se říká, kvalita je lepší než kvantita.“

Cadea zahalil páchnoucí kouř z Adairovy cigarety. „Co bude teď?“

„V prvé řadě řeknu Churchillovi o tvém zotavení. Jsem si jistý, že ho ta novinka potěší.“

„Počkat. Vy se zodpovídáte premiérovi? Co jste zač?“

Adair potáhl z doutníku a odpověděl ústy plnými kouře. „Přísně tajný válečný magický program. Vznikli jsme na žádost Jeho Veličenstva a jsme součástí speciálních operací. Naším úkolem je zastavit Keina a zničit společnost Thule, což je jeho armáda vyznavačů černé magie. Ministr obrany nám nařídil, že máme Hitlerovu válečnou mašinerii zbavit magické podpory, ať to stojí, co to stojí. Dokud nebudou Kein a jeho následovníci mrtví, celá Evropa zůstane v pevném nacistickém sevření. Pokud neuspějeme, šance Spojenců osvobodit Evropu jsou prakticky nulové.“

Další potáhnutí, než Adair jako drak vypustil kouř nosem. „Momentálně jsou Sověti východní fronta, Anglie západní fronta a nás pět v zámku, kteří jsme zůstali naživu. . . , my jsme Půlnoční fronta.“ Další pomalé potáhnutí, kdy vyfoukl několik kouřových kroužků. „Kde jsou mé způsobové? Chceš taky?“

„Já nekouřím.“

„Jestli tě k tomu nedožene válka, tak to určitě udělá Umění.“

„Prosím?“

„Vládnout magii je jedno z nejhorších trápení, kterými může smrtelné tělo projít. Nebude trvat dlouho, než začneš hledat způsobové, jak bys odvedl svou mysl od utrpení, které s sebou přinášejí démoni.“

Cade si uvědomil, že byl právě pozván na smělou a nebezpečnou výpravu.

Opravdu se to děje? Magie? Démoni? Nijak nepopřel, co jsem viděl. Díval jsem se, jak mé rodiče zabila noční můra. Cítil jsem, jak zkouší zabít i mě. Připadalo mu to nemožné, ale hrůzy, kterým čelil

při potopení *Athenie*, ho přesvědčily, že spořádaný logický svět, ve který vždy věřil, je jedna velká lež. Ted' chtěl poznat pravdu.

A ještě víc chtěl spravedlnost.

Přestože si uvědomoval, že ho mistr magie dokáže snadno přestít – a možná i zmanipulovat – Cade předstíral nezájem. „Kdo říká, že chce studovat magii?“

Konec Adairovy cigarety zažhnul, když z ní znovu potáhl. Když promluvil, kouř vypustil ústy i nosem. „Na přikrášlování nemám čas. Ať se ti to líbí nebo ne, Půlnoční fronta je vše, co ti zbylo. Nechci na tebe tlačit, ale potřebujeme tě. Je tu spousta práce a příliš málo času. Takže... jsi připravený?“

Cadeovi se stejně zdálo, že ho do toho tlačí, ale byly tu důležitější věci. „Když se naučím magii, pomůže mi pomstít mé rodiče?“

„Nic jiného to nedokáže.“

Cade narovnal záda a jeho pohled ztvrdl. „Jak začnu?“

Adairovu zarostlou tvář rozzářil široký úsměv, když Cadea mohl natou dlaní poplácal po rameni. „Právě jsi to udělal.“

1941

LEDEN

Úsvit nového roku byl šedivý a chladný. Cade se po probuzení z nočních můr jen díval do stropu. Včera se obával, že bude mít po šestnácti měsících nehybnosti problém usnout, ale nakonec zjistil, že je úplně vyčerpaný, jak fyzicky, tak emocionálně.

Zvažoval, že se převalí na bok a vrátí se ke spánku. Vstát znamenalo znovu čelit smutku, ale když se odevzdá snům, vrátí se do minulosti, do toho vězení z nostalgie. Vzhůru a v pohybu by se možná dokázal něčím rozptýlit. Práce se zdála být jedinou nadějí na znovunalezení rovnováhy. Odhrnul deku a vstal.

O půl hodiny později – oholený, osprchovaný a v čistém oblečení – Cade znovu vstoupil do hodovní síně, ale tentokrát ji našel prázdnou. Obešel stůl a hledal nějaké stopy po Adairovi a jeho učednících.

„Haló?“ Jeho hlas se rozléhal hradem, ale žádné odpovědi se nedočkal.

Jedno místo u stolu bylo připravené, tak se tam posadil. Dva slušohové, muž a žena, oba vysocí, zamračení a neurčitého věku, vešli stejnými dveřmi, kterými včera vstoupil i on. Oba měli plné ruce stříbrného nádobí – ona přinesla čajový servis s konvicí a on na jedné ruce nesl kruhový táč zakrytý poklopem.

Cade na ně kývl a usmál se. „Dobré ráno.“ Ani jeden mu neodpověděl. Oba ho bez mrkání sledovali tak soustředěně, až ho to znervózňovalo. Napadlo ho, že možná porušil nějaké pravidlo etikety. „Měl jsem snad před usednutím počkat na vyzvání?“ Na jeho otázku odpovědělo další ticho. „Omlouvám se, ale mluví někdo z vás anglicky?“

Oba se chovali jako loutky.

„Parlez-vous français? ... ¿Habla usted español? ... Sprechen Sie Deutsch?“ Cade si frustrovaně povzdechl. „Podívejte, já nikdy sluchy neměl, takže nevím, co bych teď měl dělat.“ Zvedl svůj kávový šálek. „Mohl bych prostě dostat trochu kafe, než –“

Žena zareagovala rychle a precizně. Obešla stůl, těžký tác vybalancovala na dlani jedné ruky a druhou Cadeovi nalila kávu. Konvičku pak postavila zpátky na tác a ustoupila za Cadea, kde zůstala stát nehybně jako socha.

Kývl na tác. „Můžete ho odložit, jestli –“ Služebná ho odložila, ustoupila a vrátila se ke svému kolegovi.

Cade do kávy vmíchal trochu cukru a řekl sluhovi: „Jestli je to moje snídaně, můžete ji servírovat hned, jak se –“

Němý sluha přišel ke stolu, položil tác před Cadea a zvedl poklici, aby odhalil míchaná vejce, fazolky, párečky a máslové koláčky.

Cade se na odcházejícího muže nejistě usmál. „Díky, vypadá to skvěle.“ Přemohl ho hlad. Vzal si vidličku a nůž a pustil se do jídla. Mezi sousty se usmál na sluhu. „Mimochodem, rád vás poznávám. Jmenuji se Cade. A vy?“ Nevinný dotaz narazil na němou lhostejnost.

Cade snědl sousto od každého jídla a dvakrát se napil kávy, když jeho snídani přerušilo Adairovo hlasité zavolání od schodiště.

„Vstávej, chlapče! Je čas vyrazit.“

„Teprve jsem začal jíst,“ zamumlal Cade s pusou plnou vajec.

„Smůla, chlapče, ale nemáme času nazbyt.“ Adair Cadea chytil za límec a zvedl ho ze židle. Služebníkům pak řekl: „Uklid'te to.“

Sluhové odnesli talíře. Cade dokázal zachránit jen napůl vypitý šálek kávy a pak se jen snažil se s ním nepolít, když následoval Adaira. Šli chodbou k nádvoří, pak zatočili vlevo a pak vpravo na křižovatce tvaru T.

Skotův hlas se mezi kamennými stěnami dobře rozléhal. „Čeká nás dlouhý den.“

Cade svého mistra sledoval úzkou chodbou a pak dolů po temném schodišti. V polovině dlouhé chodby ho málem dohnal, ale zakopl a opařil si hřbet ruky. „Do hajzlu.“

Adair se na něj po té kletbě podíval. „Nemáš bolest moc v lásce, co?“

„Snažím se jí vyhýbat.“

„Nauč se ji snášet,“ poradil mu Adair a vedl ho dolů po točitých schodech.

„Kam jdeme?“

„Do dílny.“ Adair ukázal na hrnek v Cadeově ruce. „Dopij ho. Budeš potřebovat volné ruce.“

Cade kávu rychle dopil cestou po schodech. Šálek dole předal další bledé služebné s prázdným výrazem. Odešla nahoru, zatímco Adair Cadea odváděl chodbou. Cade se ještě ohlédl přes rameno, ale služebná zmizela. „Předpokládám, že jste si je asi nenajal kvůli jejich šarmu.“

„Najal? Oni byli vyvoláni.“ Adair odemkl dílnu a pak se otočil ke Cadeovi, který byl viditelně zmatený. „Jsou to lamie. Démoničtí služebníci.“

Adair otevřel dveře a přivítal Cadea ve stísněné dílně. Ten se rozhlédl po kamenných stěnách, poncích a různých nástrojích, ale jeho myšlenky se stále zaobíraly lamiemi. „Vy necháváte demony, aby se volně procházeli po hradě?“

„Ani zdaleka ne. Jsou to menší duchové tak nízkého postavení, že nemají skutečná jména. Jejich druh může sloužit celé roky, někdy i desetiletí, když je přinutíš. Nemluví, ale dokážou plnit jednoduché příkazy – servírují jídlo, umyj nádobí, vyper nebo ustel. Chce to však štěstí najít takového, který umí vařit.“ Adair mávnutím ruky zavřel dveře. „Ale jedno si ujasni. Lamie jsou *démoni* a nenávidí nás víc, než si dokážeš představit. Kdyby nebyly řádně vyvolány a připoutány, všechny by nás zabily.“

„Tak proč je používáte?“

„Protože jsou levné. A také nespí, takže jsou bez odmlouvání připravené sloužit v kteroukoliv hodinu.“ Adair do Cadeových rukou vmáčkl kladívko a dláto. „Na rozdíl od učeďníků.“

Cade se na nástroje nechápavě podíval. „Řezbářské nástroje?“

„Ano.“

„Myslel jsem, že mě budete učit magii.“

„Pokud se chceš učit Umění, musíš si nejprve vyrobit své nástroje. Třináct nožů, grimoár, hůlku –“

Cade nevěřičně povytl obočí. „To si je nemůžu prostě koupit?“

„V magii neexistují zkratky kromě těch, které vedou do hrobu. Operátér si musí všechny své nástroje vyrobit sám –“

„Zadržte. Kdo je operátér?“

Dlouhé unavené povzdechnutí. „Znovu předbíhám.“ Adair sebral na ponku ležící papír a podal ho Cadeovi. „Tady je seznam předmětů, které musíš vyrobit, než se začneš učit Umění. Víš něco o foukání skla? Řezbářství? Kovotepectví?“

„Trochu.“ Cade skromně pokrčil rameny. „Máma byla chemička. Naučila mě foukat sklo. Ale o dřevu a kovu toho moc nevím.“

„Pošlu Anju, aby tě naučila pracovat s kovem, a Niko tě zasvětil do řezbářství. S ostatním vybavením ti pomůže Stefan a také ti ukáže správné knihy.“

„Knihy?“

„Ano. Magie je dovednost, kterou si může osvojit většina lidí, když tomu věnují dostatek času. Je to však také Umění, což znamená, že někteří lidé se narodili s lepšími vlohami než jiní. A podle mého dobrého zdroje ty patříš k těm nadaným.“ Adair svěsil ramena. „Většina nových adeptů potřebuje rok, aby se naučila, jak se vyrábějí nástroje potřebné pro provozování Umění... Ty budeš mít čtyři týdny.“

Cade si byl jistý, že se přeslechl. „Čtyři týdny?“

Adair další námitky zarazil zvednutou rukou. „Zvládnutí základů Umění si obvykle žádá tři roky. Já potřebuji, abys mě dokázal doprovodit do bitvy už za tři měsíce.“

„Zbláznil jste se? Vždyť vy sám jste právě řekl, že v magii zkratky neexistují.“

„To je pravda.“

„Tak proč chcete uspěchat můj výcvik?“

Mistr Adair na Cadea vrhl temný pohled. „Tys to neslyšel? *Jsmo ve válce.*“

Čtyři týdny Cadeovi připadaly jako příliš málo času, aby si během nich mistrovsky osvojil hned několik obtížných dovedností. Teprve když se do práce pustil, pochopil, jak dlouhý může den být, nemluvě o týdnů nebo měsíci. Uplynula teprve polovina ledna, a on už byl úplně vyčerpaný.

Anja ho většinu dní z postele vytáhla ještě před úsvitem. Mladá Ruska mu na umytí, převlečení, najezení a přípravu povolovala jen čtvrt hodinu. Ze tří učedníků byla s přehledem ta nejpřísnější. Jakmile její lekce začaly, vyžadovala Cadeovu naprostou soustředěnost. Jako první se u ní naučil, že nesnáší, když se musí opakovat. Tou druhou bylo, že ho k smrti nenávidí.

Po každodenních několika hodinách Anjiny výuky Cadeovi práce s Nikem a Stefanem připadala jako vysvobození. Chovali se ke Cadeovi jako k bratrovi, jen každý po svém.

Niko, syn řecké matky a francouzského otce, Cadeovi vyprávěl o svém dětství stráveném v Alžíru a jak se svou mladší sestrou Camille utekli před chudobou, když se nechali propašovat do Francie. A během seznamování se svým životním příběhem se Nikovi podařilo Cadea naučit základy řezbářství.

Stefan toho tolik nenamluvil. Byl tichý a za všech okolností zdvořilý. Cade brzy poznal, že se za Holanďanovou odměřeností skrývá bystrá mysl, ale nejraději na něm měl jeho laskavý přístup.

První týden Cadeova výcviku dopadl úspěšně, nebo mu to tak alespoň připadalo. Uplatnil své zkušenosti s foukáním skla, takže ho Anja nemusela učit základy a soustředila se na výklad o kových rudách. Niko ho naučil poznávat různé druhy dřeva a Stefan Cadeovi pomohl se seznamem povinné četby.

Druhý týden byl náročnější. Zpracovávání kovů bylo pro Cadea novinkou. Róztavení surové rudy, oddělení tekutých kovů různou

teplotou a jejich tvarování bylo náročné fyzicky i psychicky. Rudy s Anjou tavili na nádvoří. U ohniště nebyly žádné měchy, ale Anja použila magii a oheň teď žhnul jasným bílým plamenem. Cade měl pocit, že se ve předu opéká, zatímco záda mu tuhla zimou.

Když se páté ráno druhého týdne vzbudil, bolely ho ruce. Po každé, když kladivem udeřil do kovu na kovadlině, trhnul sebou, jak mu jehličky bolesti projely paží až do ramene. Zamračil se na hroudu kovu, kterou vyklepával do tvaru pŕlměsíce. „Jak jsi říkala, že se to jmenuje?“

„Boline,“ odpověděla Anja monotónním hlasem. „Ty tomu můžeš říkat srp.“

„Já tomu vlastně říkám osina v zadku.“

„Přestaň kňourat a soustřeď se.“

Znovu udeřil kladivem. V místě kontaktu vylétly jiskry. Povzdechl si. „Proč nemůžu začít rovnou čepelí a tuhle zohýbanou věc udělat později?“

„Protože boline je jediný nástroj bez run. Budeš ho muset použít, abys s ním označil všechny další nože, které uděláš.“ Ukázala na hromádku ocelových ingotů, které čekaly na zpracování. „S těmi označíš další kovové nástroje a svoji hůlku.“

Další rána kladivem z kovu vyrazila oranžové jiskry. Cade si rukávem otřel čelo. „Takže pořadí, v jakém se nástroje vyrobí, je důležité?“

„Přesně tak.“

„To je dobré vědět.“

Očistil svou mysl od otázek a snažil se vzpomenout, co mu ukázala při tvarování kovu. Za jiných okolností by mu asi vadilo, že na něj jen chrlí informace, ale právě teď za to byl vděčný. Každá chvíle strávená výcvikem byla chvílí, kdy se neutápěl ve smutku a vzteku.

„Nech nůž, ať dělá svou práci,“ radil Niko. Cade mu dovolil, ať mu nejdřív opraví úchop řezbářského nože a pak i tenké lískové větve. „Otáčej dřevem a nech čepel, ať vyřeže spirálu po celé délce hůlky.“

Cade to zkusil znovu. „Takhle?“

„*Oui, très bien.*“ Povzbudivý úsměv. „Každou chvíli budeš

moc vyřezávat skutečné věci. Jeden by řekl, že ses narodil do řezbářské rodiny.“

„To těžko.“ Cade měl potíže udržet stejný úhel spirály při každém otočení hůlky. „Budu rád, jestli to dokončím se všemi prsty.“

Niko si ho prohlížel. „Čím jsi chtěl být? Myslím před tím vším.“

Ta otázka Cadea zaskočila. Přestal vyřezávat. „Netuším. Měl jsem v plánu studovat klasickou literaturu v Oxfordu a bokem si vzít trochu arabistiky, ale nevím, čím jsem si chtěl později vydělávat na živobytí. Vždycky mě ale zajímaly velké otázky. „Proč tu jsme? Jaký má všechno smysl? Proč můj toast vždycky spadne na stranu s marmeládou?“ Takové věci.“

„Pokud hledáš vyšší pravdu, Umění se ti bude líbit.“

„A co ty?“

Nicovu tvář rozzářil široký úsměv. „Se sestrou jsme si vždycky chtěli v Paříži otevřít kavárnu. Ona by obsluhovala a já bych se staral o kávu.“ Z kapsy kalhot vylovil peněženku a vytáhl z ní popraskanou vybledlou fotografii mladé ženy. Rodinná podoba byla nepřehlédnutelná. „Tohle je Camille.“

„Je krásná,“ řekl Cade.

„Možná až příliš.“ Niko vrátil fotku do peněženky a tu pak do kapsy. „Bud' rád, že nemáš sestru. Jsou s nimi jen potíže.“

Cade se každý den děsil chvíle, kdy jeho povinnosti skončí. Stále si říkal, že od potopení *Athenie* a smrti rodičů uplynul už rok, ale žal byl příliš čerstvý, aby ho dokázal pohřbít.

Neměl s kým večer žertovat, každou noc si do postele lehal sám a měl potíže se spaním. Po hodinách čtení zatuchlých knih o Umění jen ležel v posteli a poslouchal vítr, jak kvílí nad jezerem a cloumá mu okny.

Být sám jen se svými myšlenkami bylo jako vrávorání na útesu, kdy stačil jediný krok, abyste se propadli do hlubin. Tu noc byl připravený sklouznout pod hladinu a něco v něm stále věřilo, že by mu to odevzdání přineslo klid.

Pak v myšlenkách sklouzl k pomstě a sebezničující nutkání zesláblo.

A tak se každou noc odevzdával snům o násilí.

Anina slova vedla Cadeovy ruce. „Musíš cítit, jak se ohýbá... Opatrně. Když bude kov vzdorovat, vrať ho do ohně... Vzpomeň si, jak jsem ti to ukazovala.“ Svě instrukce přerušovala výbuchy ruských nadávek, u kterých byl Cade rád, že je neumí přeložit.

Z jeho lekcí se stala rutina, kdy zcela vyprázdnil svou mysl a soustředil se jen na úkol před sebou. Minulost byla zapomenuta a budoucnost se skrývala daleko za obzorem. Záleželo jen na přítomnosti – na spojení horka a tlaku, které tvarovaly ocel uvězněnou mezi kladivem a kovadlinou.

Splynul se svou prací a v těch krátkých pomíjivých okamžicích nalézal klid.

Sloupy z knih Cadea obklopovaly jako literární Stonehenge. Jejich hřbety byly obalené prachem a zlacení už dávno zmatnělo. V pa-prscích skomírajícího slunce, které procházely okny knihovny, se vznášel prach. V nejdlehlší místnosti v hradě jako by vládlo zvláštní bezčasí.

Na stole před Cadem ležela prastará kniha svázaná v dubovém dřevě a telecí kůži – *Clavicula Salomonis Regis*, též nazývaná *Le-megeton*, ale obecně známější pod svým novodobým názvem *Menší klíčky Šalamounovy*. Měl to být manuál pro vyvolávání, poutání a ovládání démonů. Vydání, které četl Cade a které Adair označoval za „konečnou verzi“, bylo plné ručně psaných poznámek. Zmíněné poznámky však byly, ke Cadeově velké nechuti, psané ve stejné archaické latině jako hlavní text.

Alespoň je můžu číst pod žárovkou, utěšoval se Cade. Svazky v Adairově magické knihovně byly příliš cenné, aby tu riskoval otevřený oheň, takže se Cade nemusel bát, že tu oslepne ze čtení při světle svíček. *Jen doufám, že nezešílím z luštění staré řečtiny a aramejštiny*.

Když uznal, že může každou chvíli vsedě usnout a skončit s obličejem v otevřené knize, založil stránku bílým perem, knihu zavřel a protřel si oči.

Stefan v rohu knihovny vzhlédl od knihy, kterou četl. Byl schou-

lený ve svém oblíbeném křesle a tak potichu, že Cade na staršího učedníka úplně zapomněl. „Už jsi skončil s *Mensími klíčky*?“

„Jsem teprve v polovině.“ Otřásl se při pomýšlení na horu slov, která ho ještě čekala. „Jak si mám sakra tohle všechno zapamatovat za tři měsíce?“

Stefan si upravil své drátěné brýle. „Řekl bych, že toho času máš mnohem méně. Většinu tohohle potřebuješ znát dřív, než vyvoláš svého prvního ducha.“

„Řekni mi, že zertuješ. Opravdu musím přečíst tohle všechno, abych vyvolal jednoho démona?“

Holand'an vstal a přešel ke Cadeovu stolku, aby se podíval na naskládané knihy. „Přinejmenším musíš znát rituály z Waiteovy *Ceremoniální magie*. A my všichni budeme ve větším bezpečí, když si přečteš *Pseudomonarchia Daemonum*.“

„Ale ostatní –“

„Jsou také životně důležité. *Heptameron*. Agrippova *Okultní filosofie*. Weyerovo *Officium Spirituum*. Každá z nich ti může jednoho dne zachránit život.“ Stefan zvedl svazek z vrcholu jedné hromádky a přečetl jeho titul nahlas. „*Necronomicon*.“ Odložil ji. „Tahle možná ne.“

Cadea však stále děsilo množství vědomostí, které si v tak krátkém čase bude muset nacpat do hlavy. „Je skutečně možné, aby se to jeden člověk naučil? Tys to zvládl?“

„Během svého výcviku jsem přečetl každou knihu z tvého seznamu.“

„A jak dlouho ti to trvalo?“

Stefan s odpovědí váhal. „Čtyři roky a tři měsíce.“

„Čtyři roky? Tak proč si Adair myslí, že to zvládnou za čtyři týdny?“

Cade to myslel jako rétorickou otázku, ale od Stefana se i tak dočkal promyšlené odpovědi. „Mistr se mi se svými tajemstvími nesvěřuje, ale pokud na tebe takhle tlačí, má k tomu jen jediný důvod. Vidí v tobě velký potenciál.“ Stefan mu položil ruku na rameno. „Stejně jako já.“

Cade zvedl své boline a v narůžovělém světle zapadajícího slunce obdivoval jeho půlměsíční čepel. „Jaké je?“

Anja zkusila jeho ostří. „Dobrá čepel.“

„Říkala jsi, že s ním budu vyrábět další nástroje?“

„Většinu z nich. Nejdřív svůj nůž s bílou rukojetí. Pak tvé athame –“

„Nůž s černou rukojetí?“

Zamračila se. „Ano. Pak další nože.“

„Celkem třináct.“

Jeho přerušování pokoušelo Anjinu trpělivost. „Ano. Každý vykován z nepoužité oceli a zakalený ve stračí krvi s *jus de foirole*.“

„Myslel jsem, že kalení v krvi zmizelo s damascéskou ocelí.“

„V Umění jsou staré způsoby nejlepší.“

Cade o tom pochyboval. „Ale moderní kalící –“

„Tohle je magie, ne věda. Krev nejde nahradit.“

Cade se podíval na čepel ve své ruce a zamyslel se nad tím, co Anja řekla. „Pokud to není o chemii, jde tu o symbolismus?“

„O ten jde v Umění vždy. Když kalíš své nástroje, zakaluješ i svého ducha.“ Odstoupila od ohně a pokynula Cadeovi, aby ji následoval. „Zbytek nožů si připrav na zítřek, ať je dokončíme ve středu, kdy je ještě úplněk.“

„Já vím. Bud' to má být v osmé denní hodině, nebo ve třetí nebo desáté noční hodině v den úplňku.“ To nevyhnutelně vedlo k otázce. „Který čas je lepší?“

„Grimoáry se na nejlepším čase neshodují. V Umění jsou různé rozpory běžné. Záleží hlavně na tom, že operatér bude každému z kroků přípravy věřit.“

Cade si vzpomněl, že slovem operatér myslí jeho, tedy přesněji jeho budoucí roli, když bude provádět magický rituál. „Až tohle všechno udělám, budu připravený učit se magii?“

Uhnula pohledem, ale své pochyby zakrýt nedokázala. „To posoudí mistr.“

Cade odložil nedokončené boline. „Stojí to za to? Myslím magie.“

Podezřívavý pohled přes rameno. „Může, pokud se budeš snažit.“

To ho úplně nepřesvědčilo. „Co ses naučila?“

„Kromě bojové magie? Umím to se zvířaty. A také umím léčit a měnit podobu.“

„Co myslíš tím měněním podoby?“

S odpovědí zaváhala. „Umím se proměnit ve zvíře a pak zpátky v člověka.“

To na Cadea dojem udělalo. „Když máš talent na léčení, proč sis –“

Zbytek otázky se mu zasekl v hrdle, když si příliš pozdě uvědomil, že nemá právo se ptát.

Anja si zbytek domyslela a odvrátila od něj zjizvenou polovinu tváře. „Zajímá tě, proč mám stále svou jizvu.“ Podívala se mu do očí. „Tohle zranění žádná magie nevymaže. A i kdyby mohla, stejně bych si ji nechala, abych nikdy nezapomněla, kdo jsem – a toho, kdo mi ji udělal.“ Přimhouřila ty své tajemné šedé oči. Anja svůj smutek a zášť nosila s hrdostí.

„Omlouvám se, jestli jsem –“

„Očisti své nástroje, sněz něco k večeři a běž spát.“ Prošla kolem něj ke schodišti vedoucímu do tvrze. „Budeme pokračovat za úsvitu.“

Adair stál v dílně, obklopený svými učedníky. Prohlížel si Cadeovy právě dokončené nástroje a skrýval svůj úžas. *Nastavil jsem nesplnitelné cíle a on to zvládl. Ale netlačím na něj příliš?* Nešlo však poznat, jak moc mu při výcviku pomohli ostatní učedníci a kolik zásluh si mohl připsat sám Cade, a proto se Adair rozhodl zůstat opatrný. „Dobrá práce. A dokončená dřív, než jsem čekal. Bude z tebe dobrý učedník.“ Pak pochvalným pohledem přelétl všechny své adepty. „Nepochybně i díky tomu, že jsem ti přídělil dobré učitele.“

Cade si oddechl úlevou. „Takže se *ted'* můžu začít učit magii?“

Mistrův úsměv povadl a z rozbouřeného moře whisky a žluči v jeho žaludku uniklo zabručení. „Nejdřív chůze a pak běh, chlapče. Stále tě čeká hora knih, které musíš přečíst. Navíc potrvá nejméně týden, než se hvězdy seřadí tak, aby šlo uzavřít Pekelnou smlouvu, a ty ještě musíš očistit své nástroje.“ Když se

otočil od ponku, adepti mu uvolnili cestu. „Všichni pojd'te za mnou.“

Odvedl čtveřici z dílny po schodech a chodbou pro služebnictvo ke dveřím vedle hodovní síně. Strčil ruce do kapes a přešel s adepty přes nádvoří. Obloha barvy mramoru hrozila sněhem a silný vítr čechral Adairovo naježené obočí. S učedníky zamířil k jihovýchodní budově hradu, hranaté stavbě z otesaných kamenů se špičatou střechou.

Uvnitř se doprava stáčela chodba s vysokým stropem a několika zavřenými dveřmi. „Komnaty rodiny Macrae,“ pověděl Adair Cadeovi. „V současnosti neobývané.“ Adair šel se svými žáky ke dveřím, které vedly ke schodišti. V úrovni očí se na nich vyjímalo mosazné klepadlo ve tvaru dračí hlavy. Na přítomnost lidí zareagovalo vystrčením rozeklaného jazyka, ale zatáhlo ho za zuby hned, jak se Adair dotkl jeho čumáku. Všiml si Cadeova překvapení a kývl směrem ke klepadlu. „Strážce, který hlídá naše laboratoře a nástroje.“ Otevřel dveře a sešel s adepty po schodišti.

Nižší patro a přízemí byly vykuchány. Z kamenných zdí trčely pahýly trámů, které prozrazovaly nepřítomnost odstraněných patér. Třemi malými okny na jižní stěně a jedním uprostřed západní dovnitř pronikalo rozptýlené světlo, které se marně snažilo proniknout nejhlubšími stíny v rozích.

Cade se to snažil vstřebat. „Co se tady stalo?“

„Když král zámek zapůjčil Půlnoční frontě, musel jsem spodní patra –“ Adairovi chvíli trvalo, než našel správné slovo. „– *upravit* pro své účely.“ Se studenty přešel po hladké betonové podlaze, na které byly stále patrné škrábance a vybledlé křídové obrazce z předchozích rituálů. „Jsem si jistý, že to tu po válce opraví a nikdo nic nepozná.“

Podél severní stěny bez oken stálo pět viktoriánských šatníků. „Ten nejbližší je můj,“ řekl Adair Cadeovi. „Ten nejdál je tvůj. Budeš tam mít své nástroje.“ Adair otevřel Cadeův šatník, který už vybavil základními surovinami. „Panenský pergamen. Svíčky z prvního vosku z nového úlu. Požehnaná křída. Kadidlo, základní oleje a kadidelnice. A pak pouzdra a hedvábí na uložení tvých nástrojů,

až budou očištěny.“ Nakonec ukázal na srolovanou kůži visící na prostředním držáku. „Na tvé nože.“

Mladík si povzdechl. „Dostanu taky mulu, abych se s tím netahal sám?“

„Nauč se vést experimenty a zavazadla ti pak budou moct nosit démoni.“

„Experimenty?“

Anja se na Cadea zamračila. „Ty sis nezapamatoval Waiteovu *Ceremoniální magii*?“

Cade na její znechucení odpověděl sarkasmem. „Příliš mě zaměstnávalo vyrábění mečů.“

Stefan sklonil hlavu směrem k Adairovi. „Nepodařilo se mi ho připravit, mistře. Odpusťte mi.“

„To nevádí. Na čtení bude mít dost času mezi úplňky.“ Adair se otočil ke Cadeovi. „Vysvětlím ti základy a seznámím tě s terminologií. Připraven?“

„Ne, ale to vás nikdy nezastavilo.“

Adair mladíkovu sarkastickou poznámku přešel bez povšimnutí. „Veškerá magie, od nejjednoduššího triku po největší zázraky, je založena na vyvolávání a ovládání démonů. Bez výjimek.“

„Vy uctíváte demony?“

„My demony *neuctíváme*. My je *ovládáme*. Vyvolávání démona se nazývá *experiment*. Čaroděj, který experiment provádí, se nazývá *operatér*. Čarodějové, kteří mu asistují, se nazývají *tanisté*.

Osoba, která praktikuje magii, je *adept*. Nejnižše postavený adept je *novic*, následuje *akolyta* a nejvýše postaveným je *karcista*.“ Adair se odmlčel a podíval se na Cadea. Mladík byl soustředěný a poslouchal. „Zní ti to povědomě?“

„Nepatrné přikývnutí. „Povězte mi víc.“

„Karcista získává moc podepsáním démonické smlouvy. Když uzavřeš smlouvu s vyšším duchem z Propasti, získáš právo uzavírat smlouvy se všemi démony, kteří se mu zodpovídají. Svého patrona si však vybírej moudře. Pekelných ministrů je šest, ale karcista může mít za patrona jen *jednoho*. Vyber si nižšího ministra a bude snazší ho přesvědčit – ale nebude ti toho moct nabídnout tolik jako ostatní. Vyber si mocnějšího ducha a riskuješ, že sám skončíš jako otrok.“

Cadeovou odvážnou maskou probleskl náznak strachu. „Podle čeho si vyberu svého patrona?“

„Výzkum. Čti staré grimoáry a pak se rozhodni, kdo z nich má to, co potřebuješ.“

„Jak to poznám?“

„Od toho máš mne –“ Mávnutí směrem k ostatním učedníkům. „– a je.“

Nezdálo se, že by to mladíka příliš povzbudilo. „Ještě něco?“

„Jen pár základních věcí. Když démona pošleš vykonat úkol, říká se tomu *vyslání*. Pokud má démon někomu ublížit nebo ho unést, ta osoba se nazývá *pacient*.“ Ukázal na křídové šmouhy na podlaze. „Musíš se naučit, jak se kreslí magické kruhy, abys během experimentů ochránil sebe i své tanisty. Jedna chyba v kruhu a zabiješ sebe i všechny ostatní.“

„Dobře. Takže získám patrona, podepíšu faustovskou smlouvu –“

„Být Faust lepším čarodějem, tak by nezemřel. Ale pokračuj.“

„A pak vyvolám démona, abych mohl provádět magii?“

Chlapec předbíhal. „Abys mohl používat magii, kterou jsi viděl u nás a svého otce, musíš se naučit porobování démonů.“

Když si všiml Cadeovy nechápavosti, Stefan dodal: „Svou vůlí k sobě připoutáš demony. Dokud je budeš mít ve svém sevření, můžeš používat jejich schopnosti, jako by byly tvé vlastní.“

„Schopnosti? Jako vrhání ohně a blesků?“

„To je pouhý začátek, chlapče.“ Adair rozhodil rukama. „Duchové ti mohou splnit vše, co si dokážeš představit. Můžeš létat, měnit podobu, rozplynout se v kouř nebo se zneviditelnit..., ale bude to něco stát. Připoutání démona je nepříjemná věc. Stačí jeden porobený démon, abys měl žaludek jako na vodě a bolehlav, jako by ti na hlavě kovali podkovy. Připoutej k sobě příliš mnoho duchů nebo je drž příliš dlouho a ten tlak tě dožene k šílenství.“

„Démoni ti otráví spánek nočními můrami,“ dodal Niko. „Když bude tvá mysl nečinná, budou používat tvé ruce. Přinutí tě rvát si vlasy. Kůže tě bude tak svědit, že si ji budeš chtít rozdrásat do masa.“

Teď už byl Cade očividně vyplašený. „Kolik je příliš?“

„Svůj bod zlomu poznáš jen ty,“ řekl Adair. „Ale nejprve se mu-

síš naučit kreslit glyfy a ochrany a zapamatovat si rituály. Dnes je jednadvacátého. Máš tři týdny, než budeme mít další příležitost uzavřít smlouvu.“ Střelil pohledem po Stefanovi. „Ujisti se, že bude perfektně znát Waitea a pak s ním projdi *Grimorium Verum*.“

„Ano, mistře.“

Adair Cadea poklepal po rameni. „Hlavu vzhůru, chlapče. My už tě vycvičíme.“

„Kdybych věděl, že magie zahrnuje víc čtení než všechny moje předměty na Oxfordu dohromady, možná bych si to rozmyslel.“

„Na to už je pozdě. Ale pokud ti to nebude vadit, říkej jí prostě Umění s velkým U. Příliš mnoho řečí o magii a budeš znít jako ti pitomci ze společnosti Thule.“

„Omlouvám se.“

„Neomlouvěj se, jen buď opatrný. Umění nabízí mnoho, ale nikdy neodpouští chyby.“ Nahnal své adepty ke schodišti. „Zpátky do hradu! Čekají tam knihy, které je třeba přečíst, a láhev Glenmorange, kterou je třeba vypít.“

Když šel po schodech za svými studenty, Adair se tvářil sebejistě, ale ve svém srdci věděl, že Cadea právě nasměroval na cestu, na které ho možná čeká brzká krutá smrt.

Nebesa, odpusťte mi..., ale já neznám jiný způsob, jak tuhle válku vyhrát.